

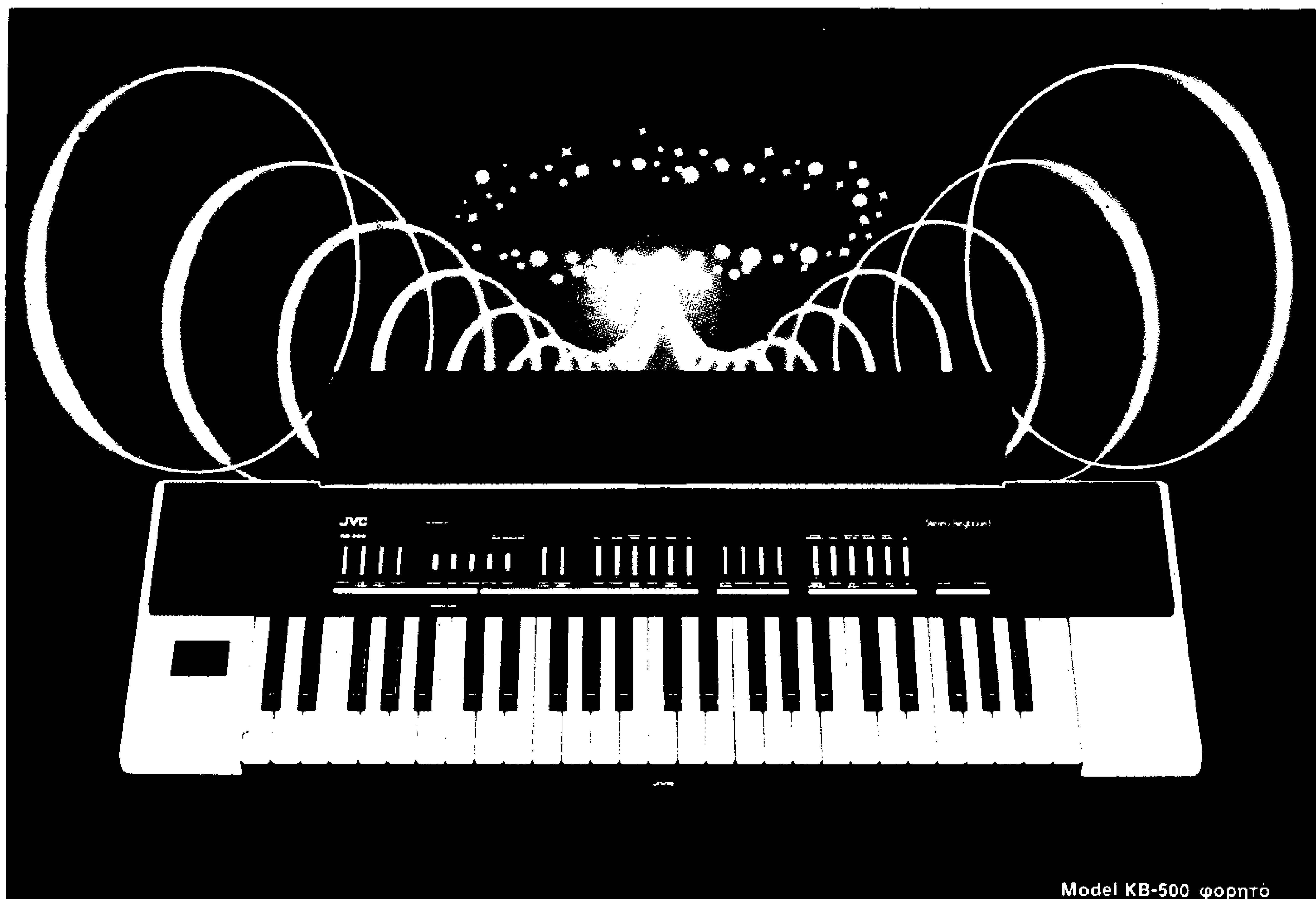
ντέφι

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

- ΝΙΚΟΣ ΕΥΔΑΚΗΣ: ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ...
- ΣΟΦΙΑ ΣΑΚΟΡΑΦΑ: ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

- Ο ΜΑΝΘΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΤΕΦΙ ΤΟΥ
- ΘΥΜΙΟΣ ΣΤΟΥΡΑ-Ι.ΤΗΣ: ΕΝΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΕΝΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΤΕΑ
- ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ '83: ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Σ' ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ - ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ
- Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ SUNNY ADE
- ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
- 100 ΔΡΧ.

Ο ήχος των ονείρων σας από τη JVC

Αν είστε φίλοι της μελωδίας ... Εμπιστευθείτε την JVC για να σας μεταφέρει με το νέο Stereo KB - 500 το «μουσικό κλειδί», σ' έναν ολόκληρο καινούργιο κόσμο ακουστικής απόλαυσης.

Το KB - 500 περιέχει:

Το μαγικό Ultra Chord που μετατρέπει τις απλές νότες μιας μελωδίας σε ολόκληρα χορωδιακά κομμάτια.

Μια εκπληκτική σειρά από εκατασιακά ρεαλιστικές φωνές και ρυθμούς.

Τους ήχους μιας συναυλίας.

Τον μοναδικό compucorder - ένα βοήθημα παιξίματος για αρχάριους και προχωρημένους και πολλά ακόμα.

Το Stereo KB - 500 είναι σχεδιασμένο για 80' S είναι ελαφρύ, compact με δύο χρωματικούς τόνους. Είναι φορητό, με 3 πηγές ρεύματος AC/DC και μπαταρία αυτοκινήτου.

Το νέο στερεοφωνικό KB - 500 είναι

Ένας νικητής πάντα και παντού!

KB - 500 Ισχύς 5 watt stereo, 10 ρυθμοί, 10 χαρακτηριστικοί τόνοι, 49 πλήκτρα. Υποδοχές: rental, μικρόφωνο, ακουστικά AUX. Δυνατότητα απομνημόνευσης τριών επιλογών compucorder

Model G - 250/350

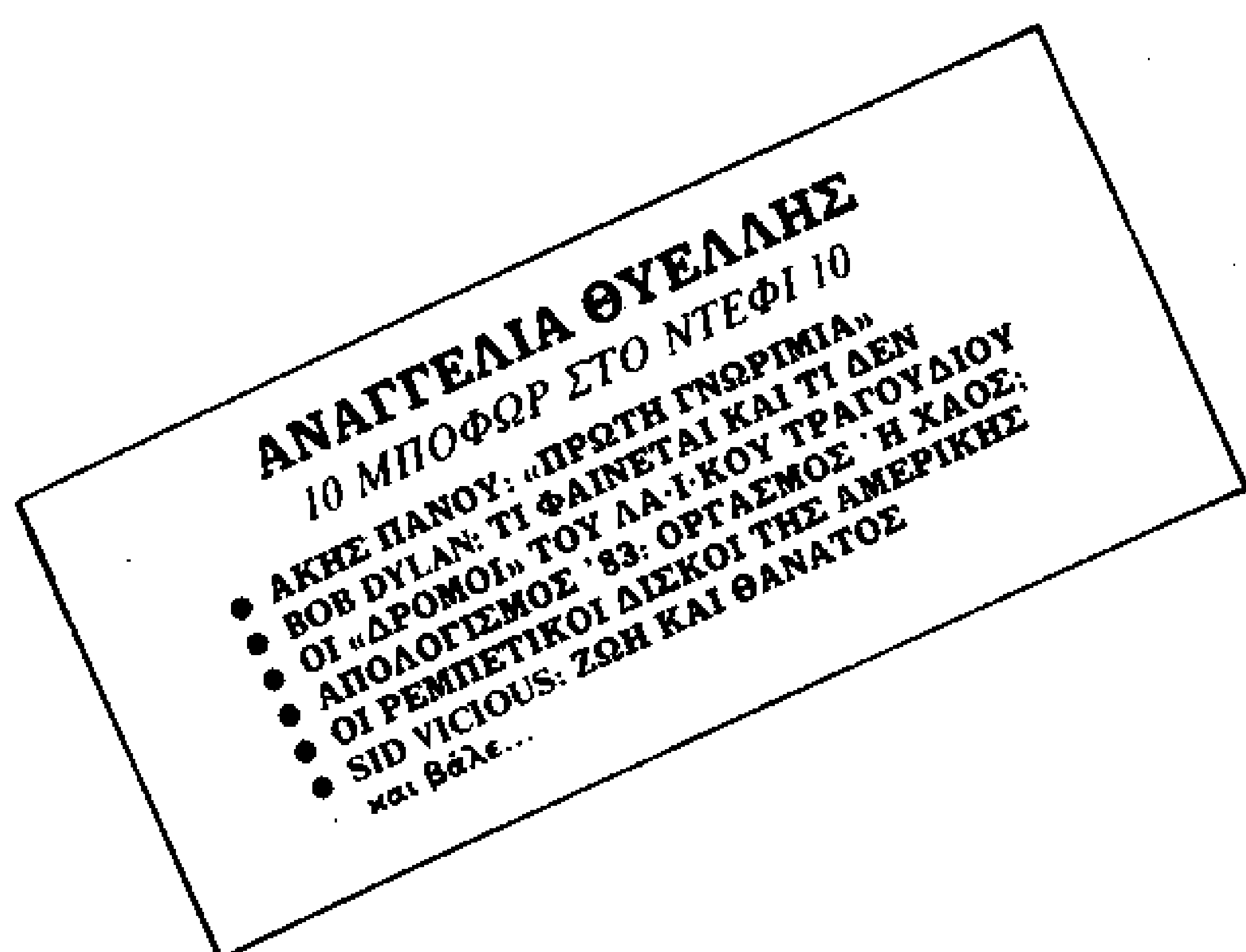
73/63
M

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΣΤΕΣ ΜΑΣ

Ελάτε στο VICTRON MUSIC CENTER Διδότου 14
να σας εκπαιδεύσουν πεπειραμένοι καθηγητές
στο ηλεκτρονικό όργανο

ΕΚΘΕΣΗ - ΕΠΙΔΕΙΞΗ: Ασκληπείου 26 & Διδότου γωνία Τηλ. 32.39.341-7.

JVC
VICTRON

ΝΤΕΦΙ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 86.43.852

ΕΚΔΟΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ
ΝΙΚΟΣ ΣΑΒΒΑΤΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΚΙΣΗΣ
ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΣΟΥΛΗΣ
ΠΟΠΗ ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΗΓΩΓΑΣ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΙΔΕΡΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ
ΜΙΤΣΗ ΝΟΥΣΙΑ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΠΑΤΣΙΛΙΒΑ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΚΟΜΙΚΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΟΣ ΔΗΜΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΝΤΟΡΑ ΡΙΖΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΝΙΚΟΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 100
ΤΗΛ. 265.708

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ

Ε. ΚΑΛΕΜΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.
Σόλωνος 116

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΟΝΑ
ΤΗΛ. 25.13.308

ΑΤΕΛΙΕ

ΑΚΜΗ
ΚΕΡΑΜΙΚΟΥ 51
ΤΗΛ. 5222408

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

Δ. ΔΑΛΑΡΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ Ε.Ε.
ΑΡΓΟΥΣ 3 ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
ΤΗΛ. 5752.675

ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΑ

● Ήδη από τα πρώτα 8 τεύχη του περιοδικού έχει γίνει φανερό ότι σιγά-σιγά και συστηματικά παρουσιάζονται (και καταγράφονται) ένα προς ένα όλα τα πρόσωπα που έπαιξαν (και πολλά παίζουν ακόμα) σπουδαίο ρόλο στη διαμόρφωση και εξέλιξη του ελληνικού τραγουδιού.

Σ' αυτό το τεύχος φιλοξενούνται δυο οργανοπαίχτες (ο Μάνθος Σταυρόπουλος και ο Θύμιος Στουραίτης) όχι και τόσο «διάσημοι» στο πλατύ μουσικόφιλο κοινό. Δεν είναι καθόλου υπερβολή να αποκαλύψουμε ότι για πρώτη φορά δίνεται η ευκαιρία σ' αυτούς τους ανθρώπους να αυτοπαρουσιαστούν μέσα από ένα έντυπο, κι ας μόχθησαν κι αυτοί τόσα χρόνια —κάθε βράδυ— γι αυτό που για άλλους υπερπροβαλλόμενους «συνάδελφους» τους αποτελεί πια χρυσοφόρα πηγή πλουτισμού τους, και μόνο.

● Ο Νίκος Ξυδάκης δεν επιλέχτηκε για το εξώφυλλό μας μόνο γιατί γράφει ωραία τραγούδια, ούτε βέβαια γιατί είναι φίλος μας. Επιλέχτηκε κυρίως γιατί η δουλειά του αποτελεί σήμερα τον «τρίτο» δρόμο στο λαϊκό μας τραγούδι και για να καταδείξουμε ότι το αδιέξοδο πολλών δημιουργών είναι στις πιο πολλές περιπτώσεις ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟ.

● Ο «Απολογισμός» του '83 αποτελεί αφορμή για την ανάλυση του σύγχρονου πολιτιστικού ρεύματος —φτιαχτού και αυθόρμητου— στον τόπο μας και αρχή για την διαμόρφωση μιας πρότασης.

● Μια πρωταθλήτρια που βάλεται από πολλές μεριές, ένας μερακλής εκδότης που προχωράει σχεδόν μόνος, ένας αφρικάνος βασιλιάς που κερνάει μουσική τη Δύση, το με καθυστέρηση δημοσιευόμενο γράμμα του Μανώλη Ρασούλη (συν την απάντηση) και μύρια άλλα θέματα συναποτελούν το ΝΤΕΦΙ 9, που σας συστήνουμε —εντελώς αμερόληπτα— να το διαβάσετε ΟΛΟ! Για να ευχαριστηθείτε και να μας συγχωρέσετε που δεν κυκλοφορήσαμε πριν απ' τις γιορτές! ΝΑ 'ΣΤΕ ΚΑΛΑ!

«N»

ΝΤΕΦΙ 9

● ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 1 ● ΣΧΟΛΙΑ 3-13 ● ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ 14-17 ● ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ 18-19 ● ΜΑΝΘΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: ΤΟ ΝΤΕΦΙ ΠΟΥ «ΜΙΛΑΕΙ» 21-27 ● ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ: ΓΛΕΝΤΙ ΜΕΧΡΙ ΠΡΩΪ-ΑΣ 28-29 ● ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΣΟΦΙΑ ΣΑΚΟΡΑΦΑ 31-35 ● ΞΕΝΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ 35 ● KING SUNNY ADÉ 37-39 ● ΘΥΜΙΟΣ ΣΤΟΥΡΑΪΤΗΣ: ΕΝΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΞΗΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΤΕΑ 40-42 ● ΤΡΑΓΟΥΔΙ: ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ '83 43-45 ● ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ: ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΡΑ» 46-50 ● ΟΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ, ΜΕΡΟΣ Β' 51-54 ● ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΣΑΚΗΣ, ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ 55-60 ● ΜΠΑΡ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΑ 62-63 ● ΑΘΛΗΤΙΚΑ: Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΓΩ Τ. 64-65 ● ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ 66-67 ● ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ 68-73 ● ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ 74-80 ●

Τις φωτογραφίες του Νίκου Ξυδάκη τις έβγαλαν οι: Στέλιος Ελληνιάδης (εξώφυλλο, σελ. 17), Κώστας Γουδής (σελ. 14) και Χίλαρυ Λις (σελ. 15, 16).

ΤΕΥΧΟΣ 9 10-11/83 ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ ^{ΡΟΤΟΣ}
ΟΙ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΣ

STEREO

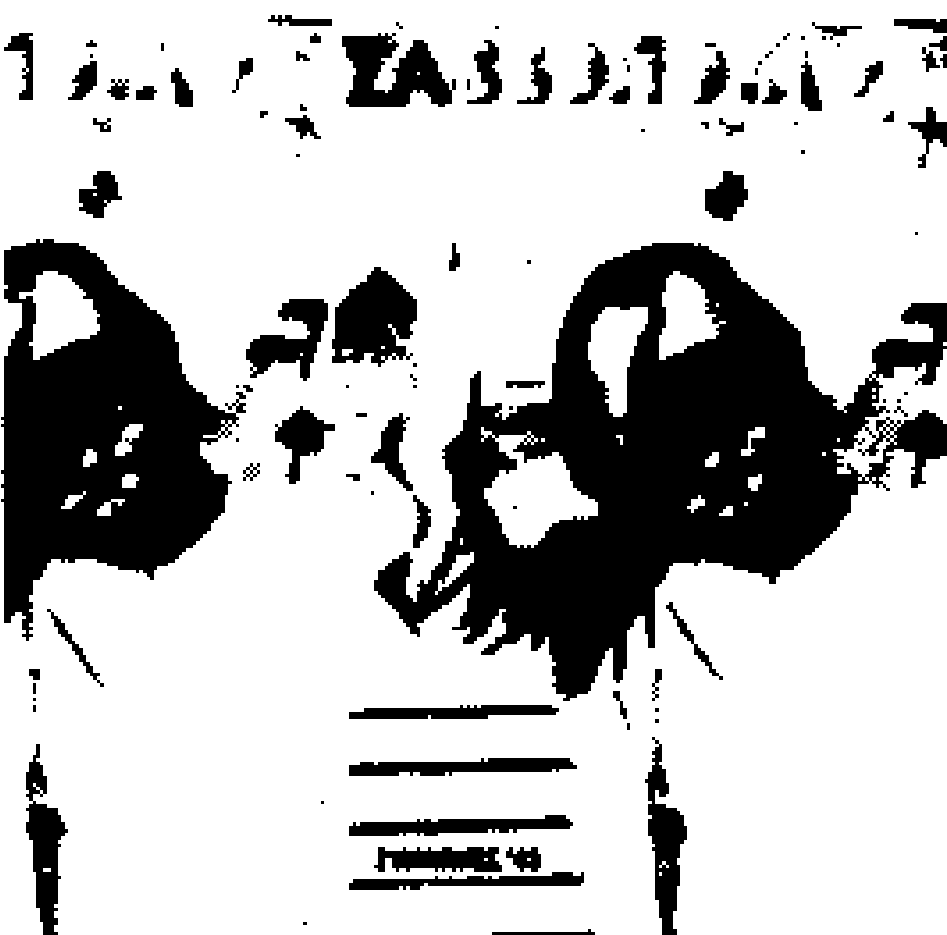

Δίσκοι - LYRA - Ταινίες

ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΝΗΓΕΣ ΕΠΟΧΗΣ ΒΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΥΝΤΙΑΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΑΘΗΝΑΣ

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
20 ΧΡΟΝΙΑ ΔΡΟΜΟΣ
STEREO

F.G. LORCA - Ν. ΜΑΜΑΓΚΑΚΗ
"ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ"
ΜΕ ΤΗΝ ΝΕΝΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΥ

STEREO

Φημίος Μούσης

ΕΛΕΥΤΕΡΟ

STEREO

ΜΕ ΤΗ ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΗ ΝΥΧΤΑ

STEREO

Άλτρος κάκοτος
Νάσαν η Τζωή Τσαγούνη
ΠΟΛΗ ΑΓΓΕΛΙΑΔΗ - ΚΑΣΤΕΛΑ ΑΕΘΝΤΙΑΝΕ
ΑΝΤΙΣΤΗΤΗ ΤΗ ΓΛΥΚΕΡΙΑ

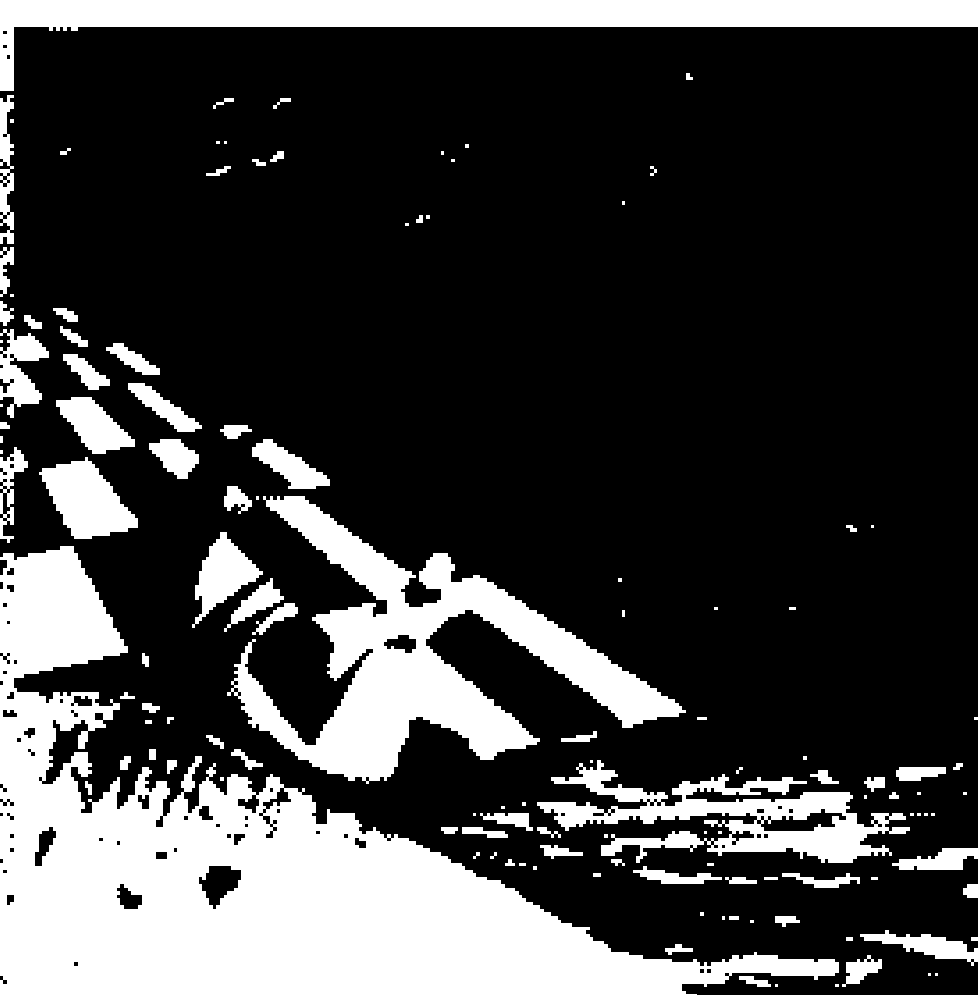
STEREO

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΡΙΑΝΟΣ
ΒΙΝΥΛΙΚΑ ΚΑΝΟΝΑ ΚΙΘΑΡΙΣΤΟΒΟΥ

STEREO

ΤΟ ΔΕ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ
ΠΡΟ ΕΡΩΤΗ ΜΕΝΑ ΠΑΡΟΥΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΣΑΒΙΝΑ ΓΕΛΛΑΝΟΥ

STEREO

ΡΥΘΜΟΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ
ΜΕ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΣΑΚΟΡΑΦΑ

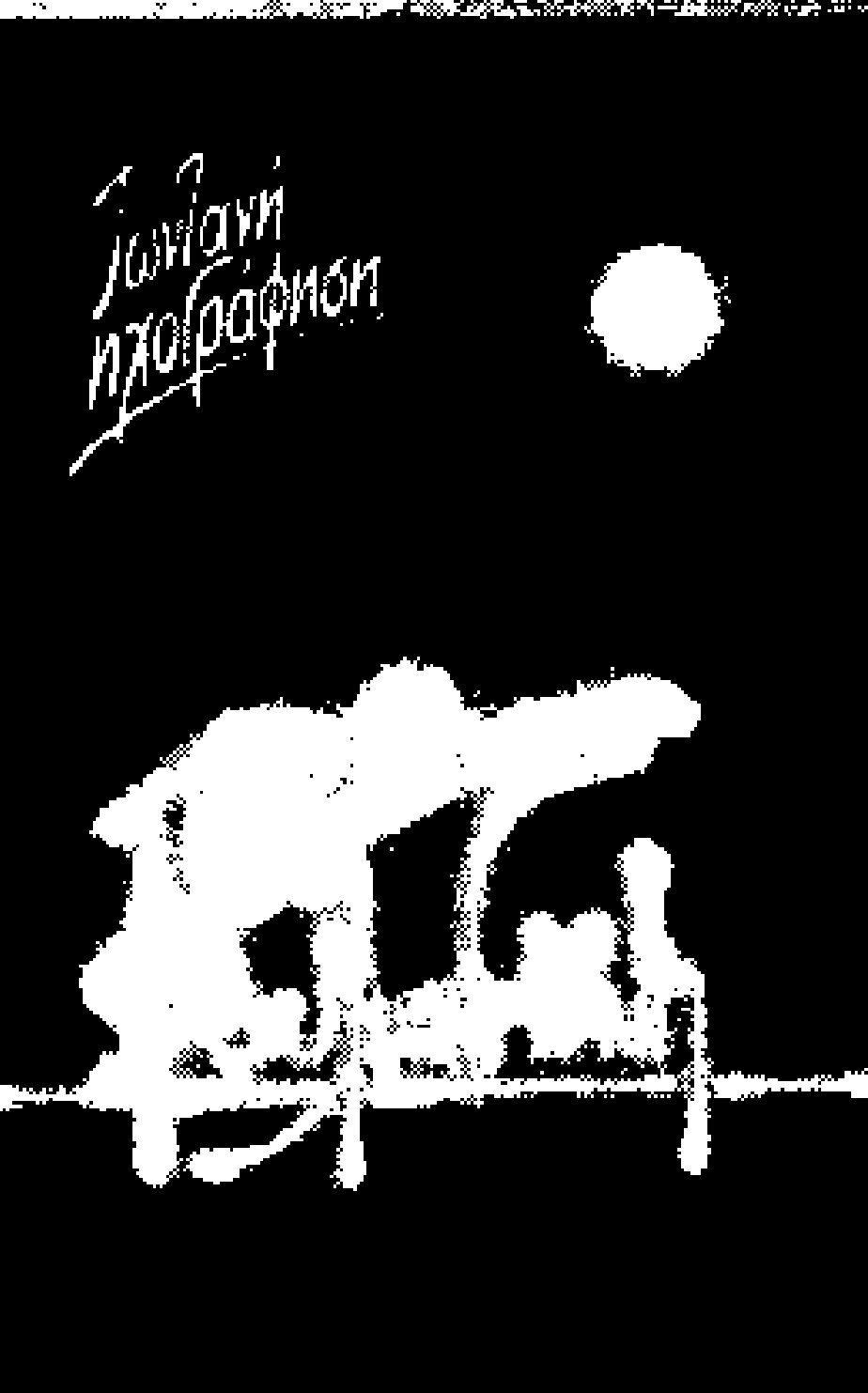

STEREO

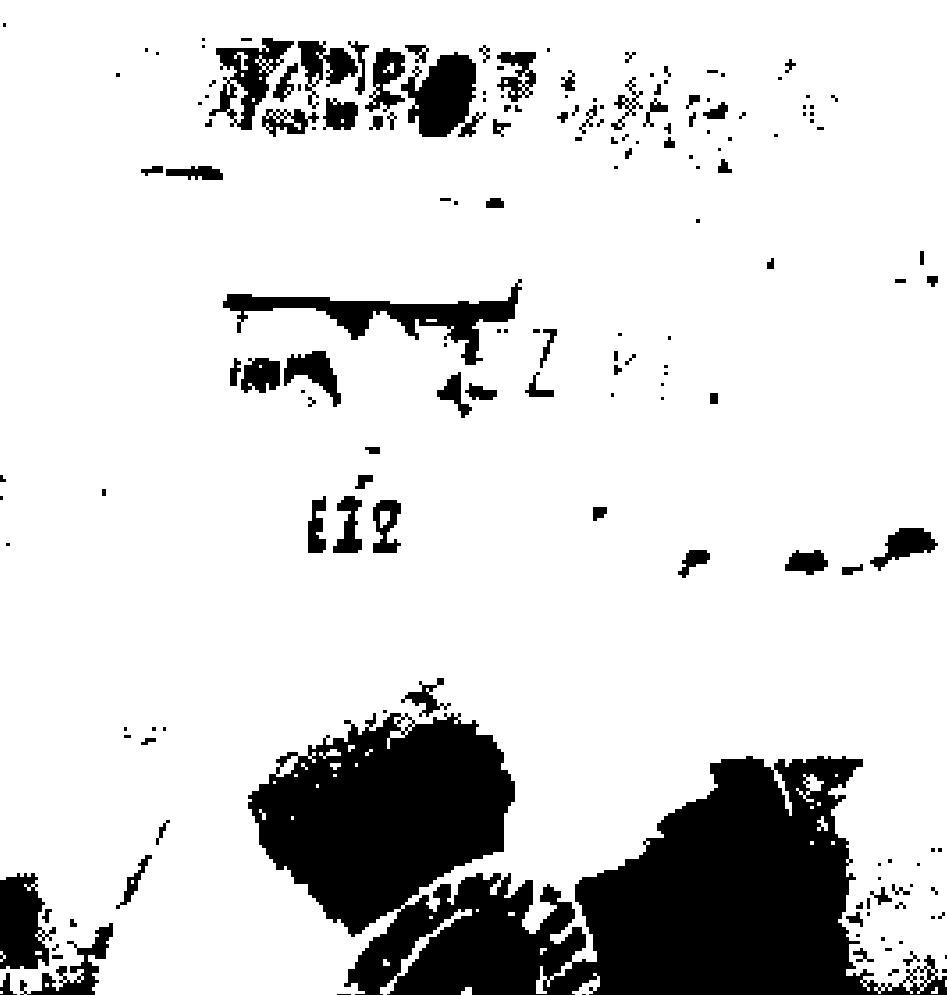
ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΝΙΚΟΥ ΕΥΔΑΚΗ

STEREO

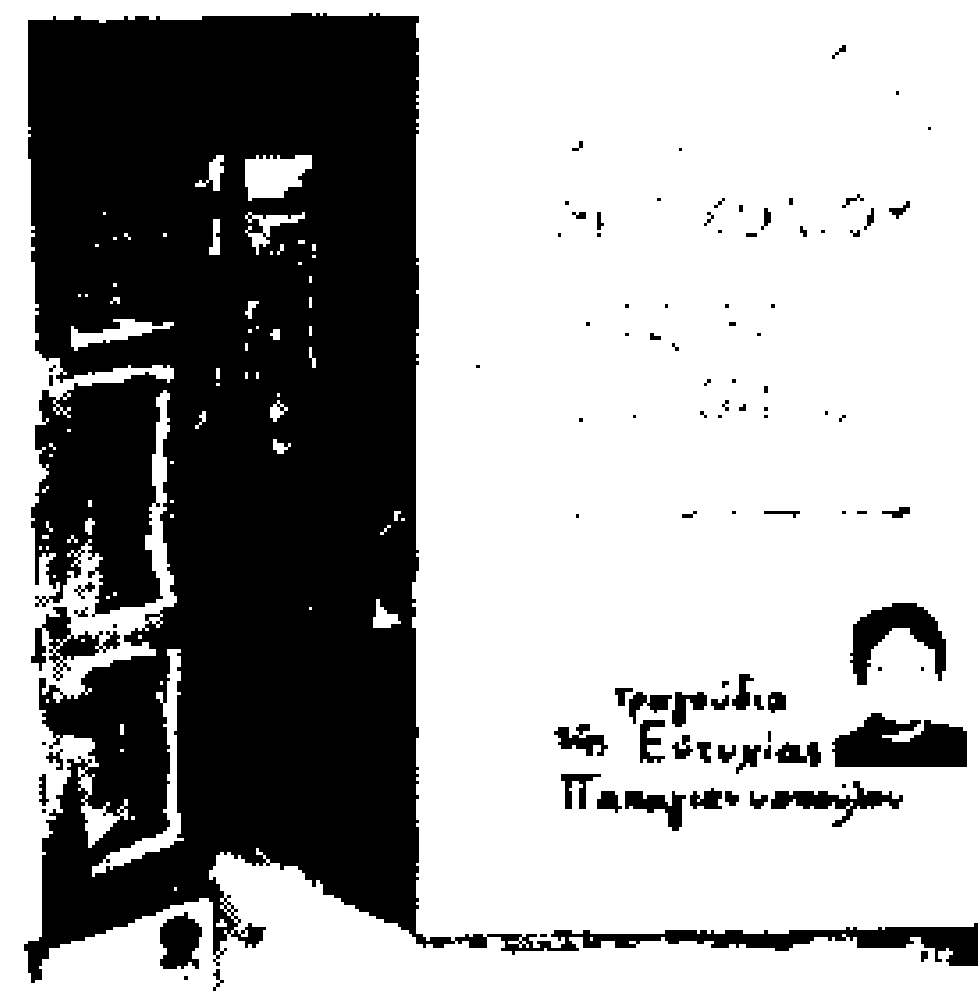

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ

STEREO

ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΑΡΧΑΚΟΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΟΥΛΟΥ

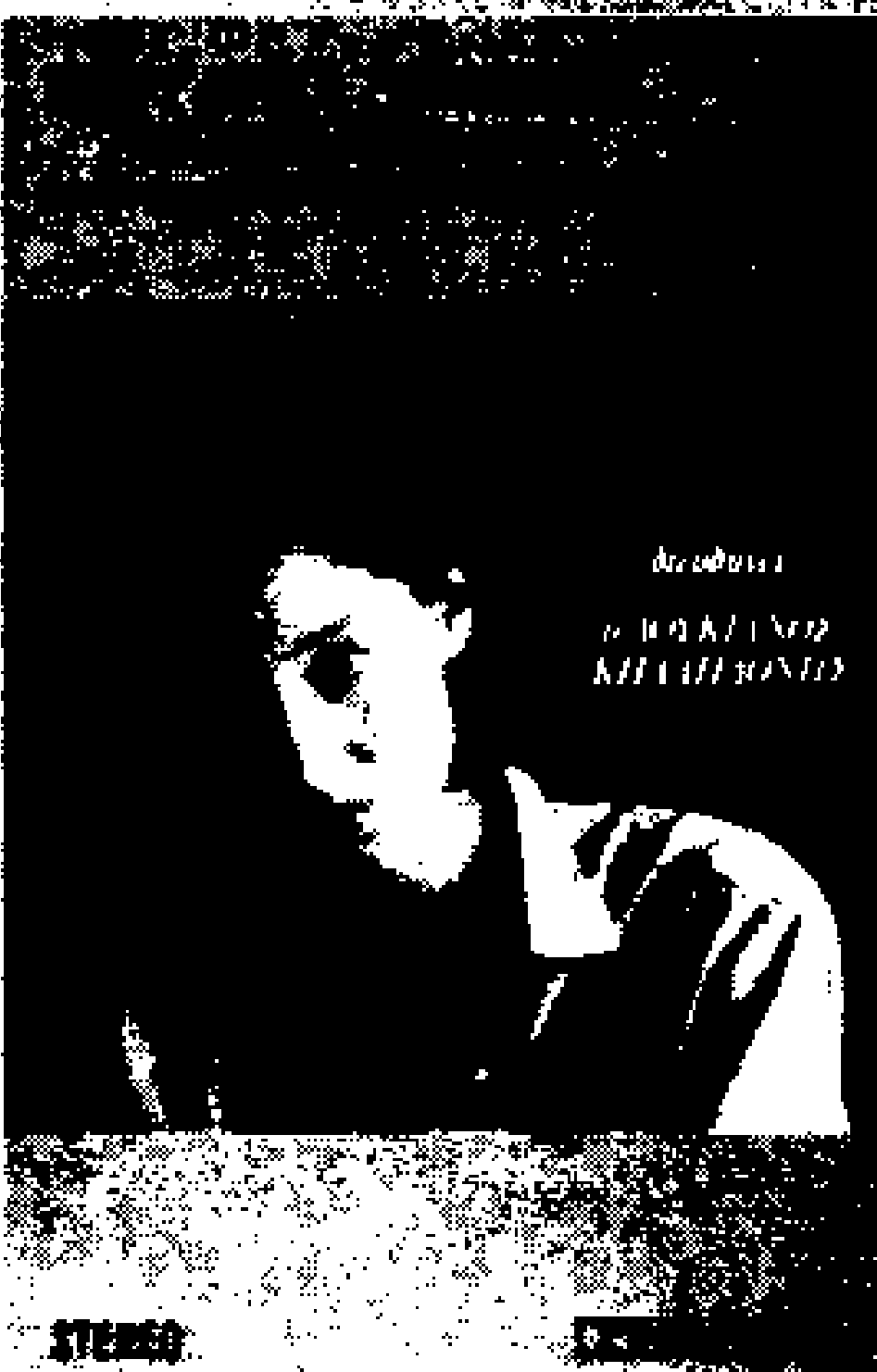
STEREO

ΚΑΙ ΟΙ
ΜΕΓΑΛΕΣ
ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ
ΤΟΥ
1983

Ο ΑΗΛΑΟΣ
Δ. ΛΑΠΙΟΣ - Μ. ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΠΕΛΛΟΥ

STEREO

STEREO

ΒΑΛΕΛΗΤΕ ΓΕΡΜΑΝΟΥ
ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

STEREO

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΗΝ
ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ

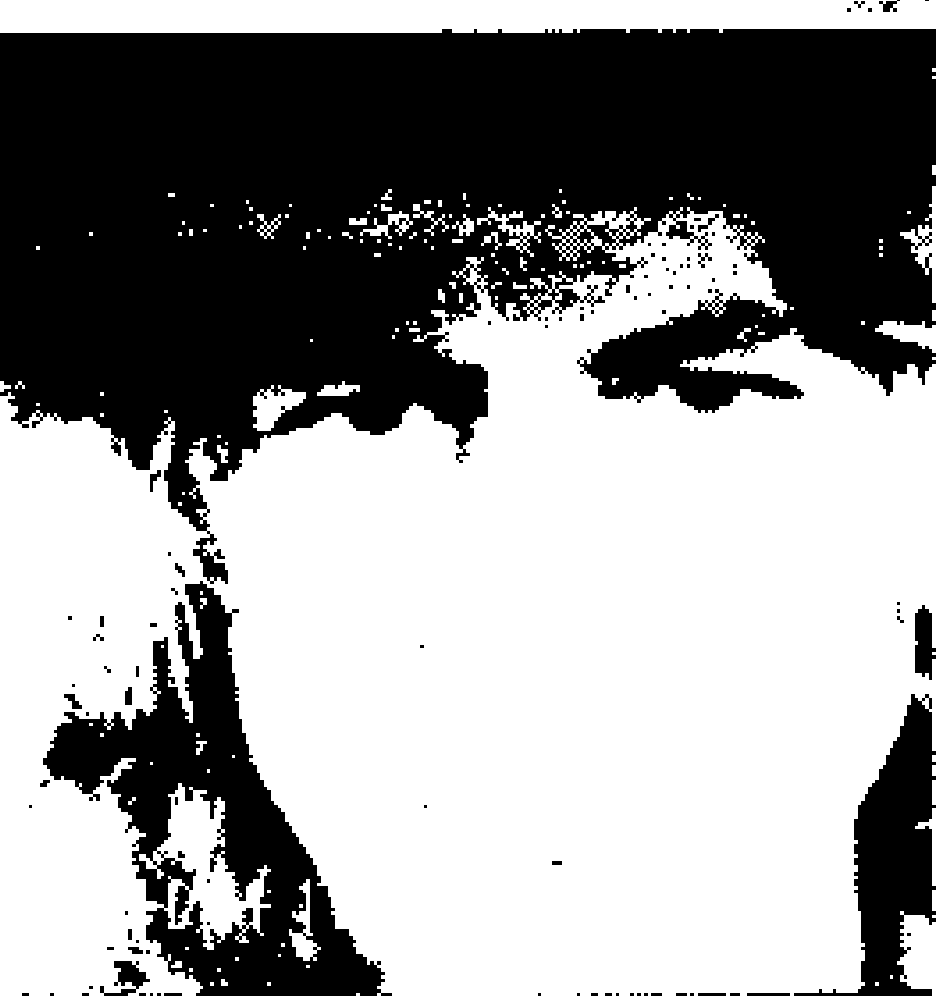
STEREO

ΓΛΥΚΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΜΩΡΝΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

STEREO

ΑΘΥΚΙΑΝΟΣ ΚΧΑΛΑΝΔΟΝΗΣ
ΧΑΜΗΛΗ ΠΤΗΣΗ

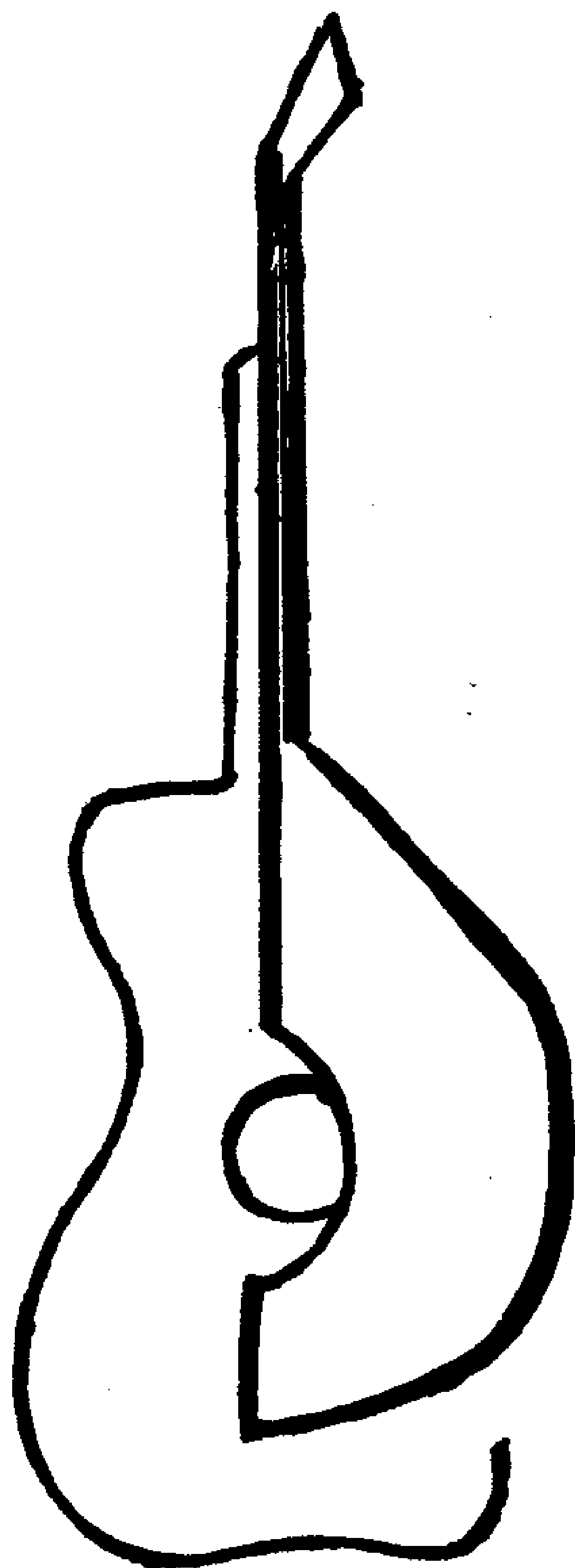
STEREO

STEREO

*Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ γύρισε από την Αμερική
και παίζει μπουζούκι για τους φίλους μας
κάθε βράδυ.*

ΤΑΞΙΜΙ

*Γλεντείστε με τον ΙΟΡΔΑΝΗ
και την ΚΟΜΠΑΝΙΑ μας.*

ΙΣΑΥΡΩΝ 29 και ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ τηλ. 3639919

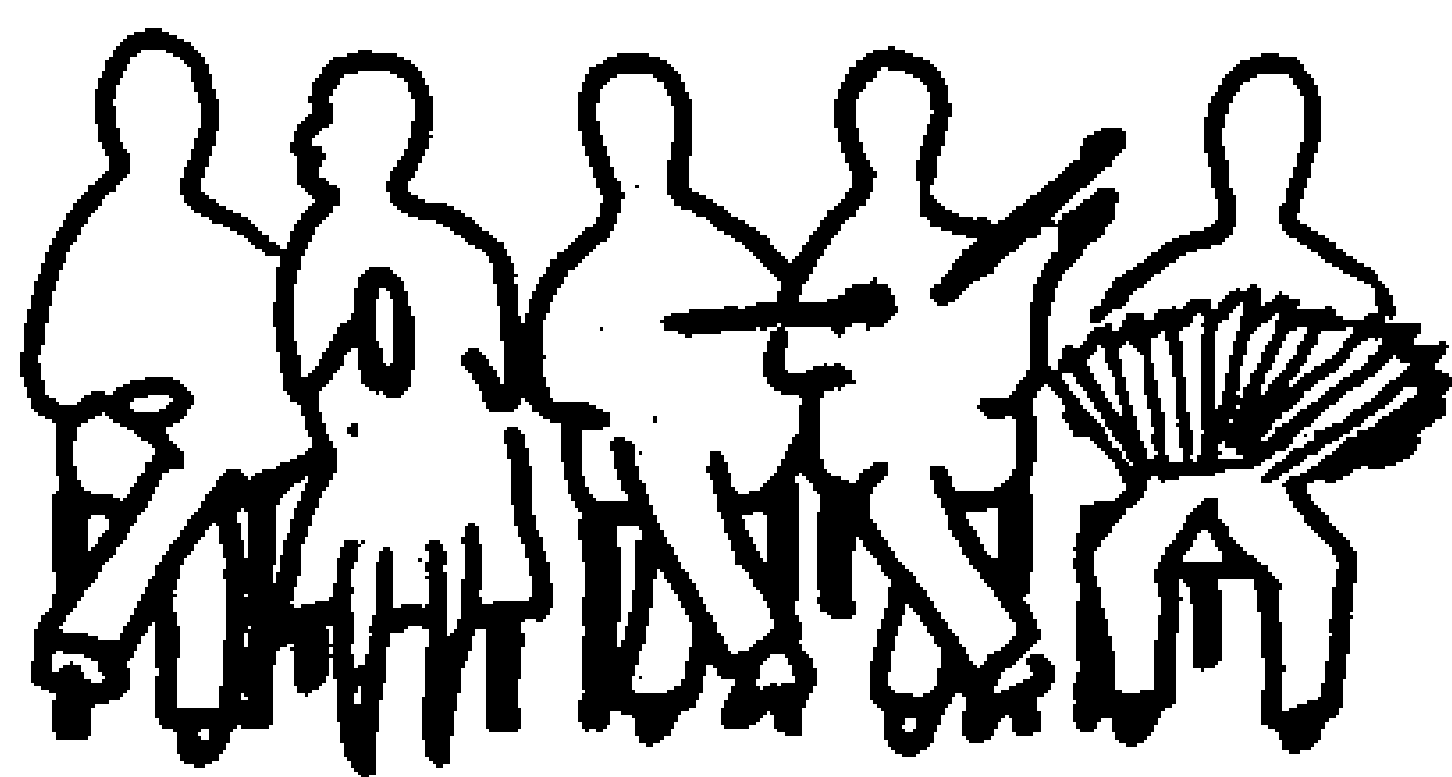
ΜΠΑΛΚΟΝΑΚΙ.

Αγίου Δημητρίου 165 Στροφή Τριανδρίας
Θεσσαλονίκη

Ρεμπέτικα κ Λαϊκά

ΜΕ

μπούζουκι κιθάρα μπαλαμά
ακορντεόν τουμπεράκι

Θεσσαλονίκη

Δευτέρα κλειστά

ΤΗΛ 914692

**ΜΠΩΛΙΟ·ΤΑΒΕΡΝΟ·ΚΟΥΡΚΟ·
ΜΠΩΖΕΙΔΙΚΟ**

Πανδούρα

**ΟΡΧΗΣΤΡΑ
ΠΑΓΙΔΟΧΡΗΣ**

ΔΑΞΕΔΝΑΡΣ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ 32
(ΕΝΑΝΤΙ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ»)

ΤΗΛ. 031/834361

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

**ΜΗ ΤΩΝ ΨΑΧΝΕΙΣ
ΜΑΚΡΥΑ.....!**

Κάθε μέρα

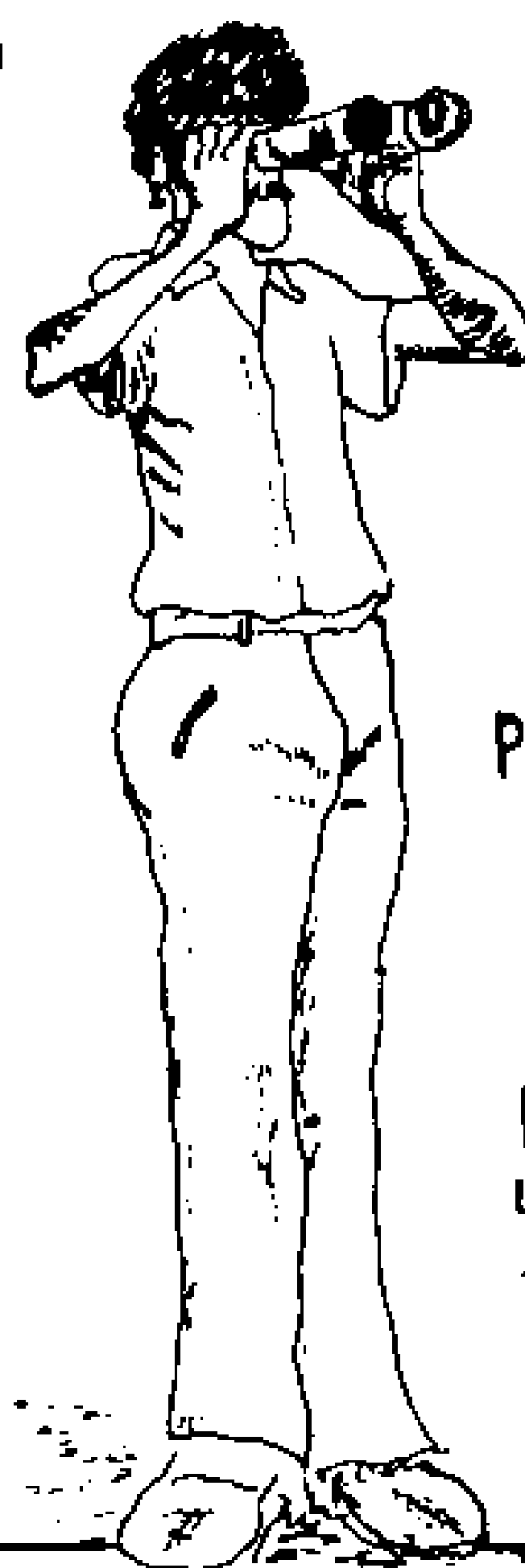
ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

στη

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Ποτό -
ΜΕΖΕΣ

ΤΗΛ. 9512791

**ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ
ΚΟΜΠΑΝΙΑ
ΣΕ
ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ
και Λαϊκά
τραγούδια**

ΤΟ... ΣΤΕΚΙ

ΚΑΛΥΨΟΥΣ 45 (Κοντά
στο ΓΗΠΕΔΟ)

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟ

ΑΧΑΡΝΩΝ 335

και ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΛ. 2233770

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ
Η Ρεμπέτικη Κομπανία του ΣΠΗΛΙΟΥ
και οι τραγουδιστές μας,
σε υπέροχα ρεμπέτικα κ'αξέχαστα λαϊκά

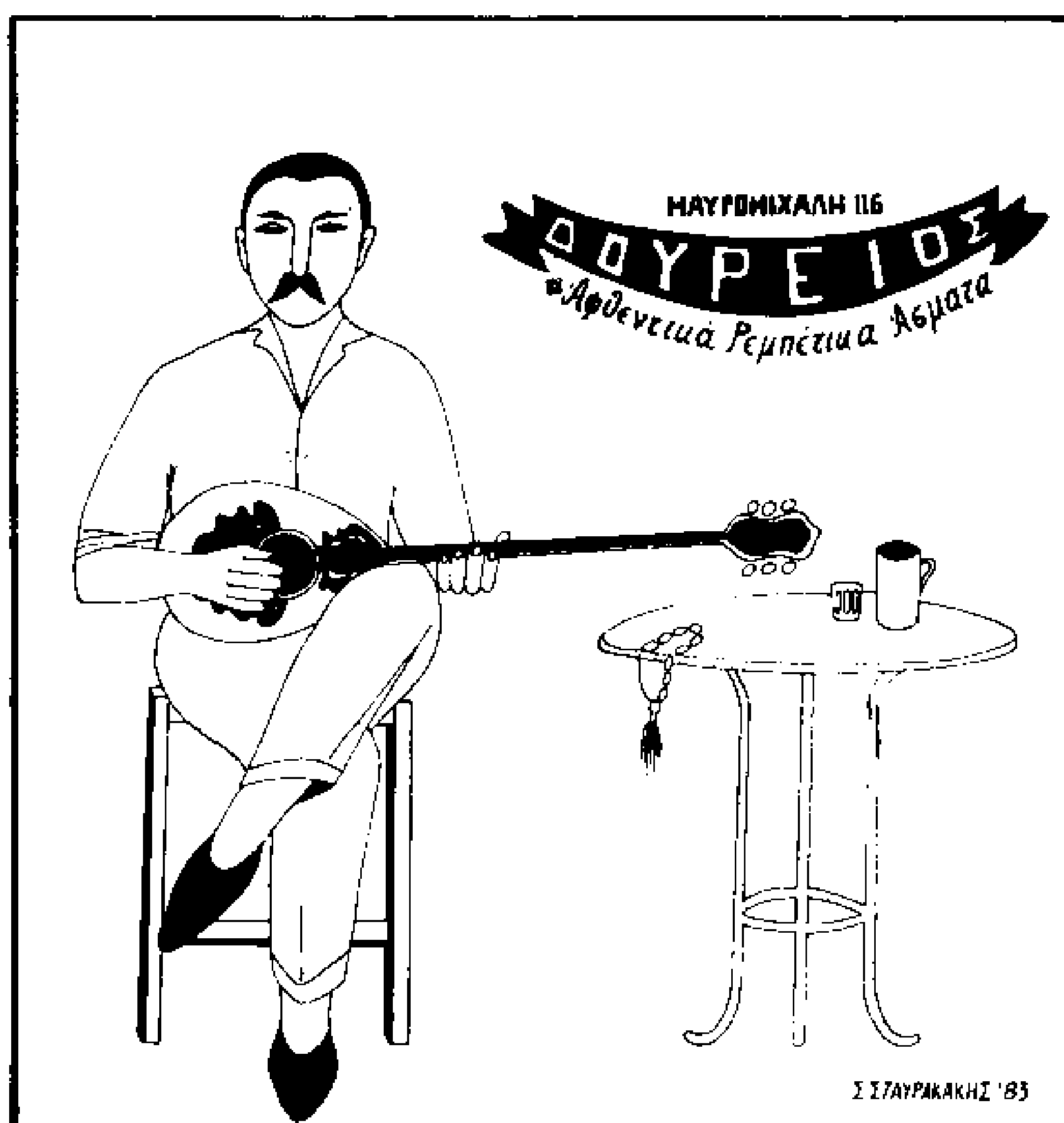
...που έχουν παχώσει από την εποχή
του ΡΕΜΠΕΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟΥ!

ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ
Ανατολή

Χαμηλές τιμές - Ζεστό περιβάλλον
Αυθεντικά Ρεμπέτικα
Βραδιές
ΖΩΝΤΑΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
Δημοσθένους 62
= τηλ. 95.93.696 =
ΚΑΛΛΙΘΕΑ

ΠΑΛΙΑΚΟ
Ρεμπέτικα και παραδοσιακά
τραγούδια από την
Έλληνική Απόλαυση
και άλλες κομπανίες.

ΓΙΑ ΣΑΣ
ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ
ΤΗΝ
ΚΟΛΟΤΟΥΡΑ
ΠΑΜΠ
ΟΙΝΟΦΛΥΞ

ΒΑΠΤΕΤΣΙΟΥ 31
ΠΟΥ ΑΠΛΟΥ; ..ΕΞΑΡΧΕΙΑ!

CAFE - PUB
«ΕΝΕΧΥΡΟ»

Μ. ΜΠΟΤΣΑΡΗ 10
ΑΝΩ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ (κεντρ. πλατεία)

ΠΙΑΝΟ ΠΟΤΟ ΤΟΥΡΤΑ ΦΑΓΗΤΟ

τέρρα οι ...
ιντριγκές
στο άλλο BAR
ΕΛΑΤΕ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ

Συντριγκά

Θεμιστοκλέους &
Δερβενίου 60
τηλ. 360.2796

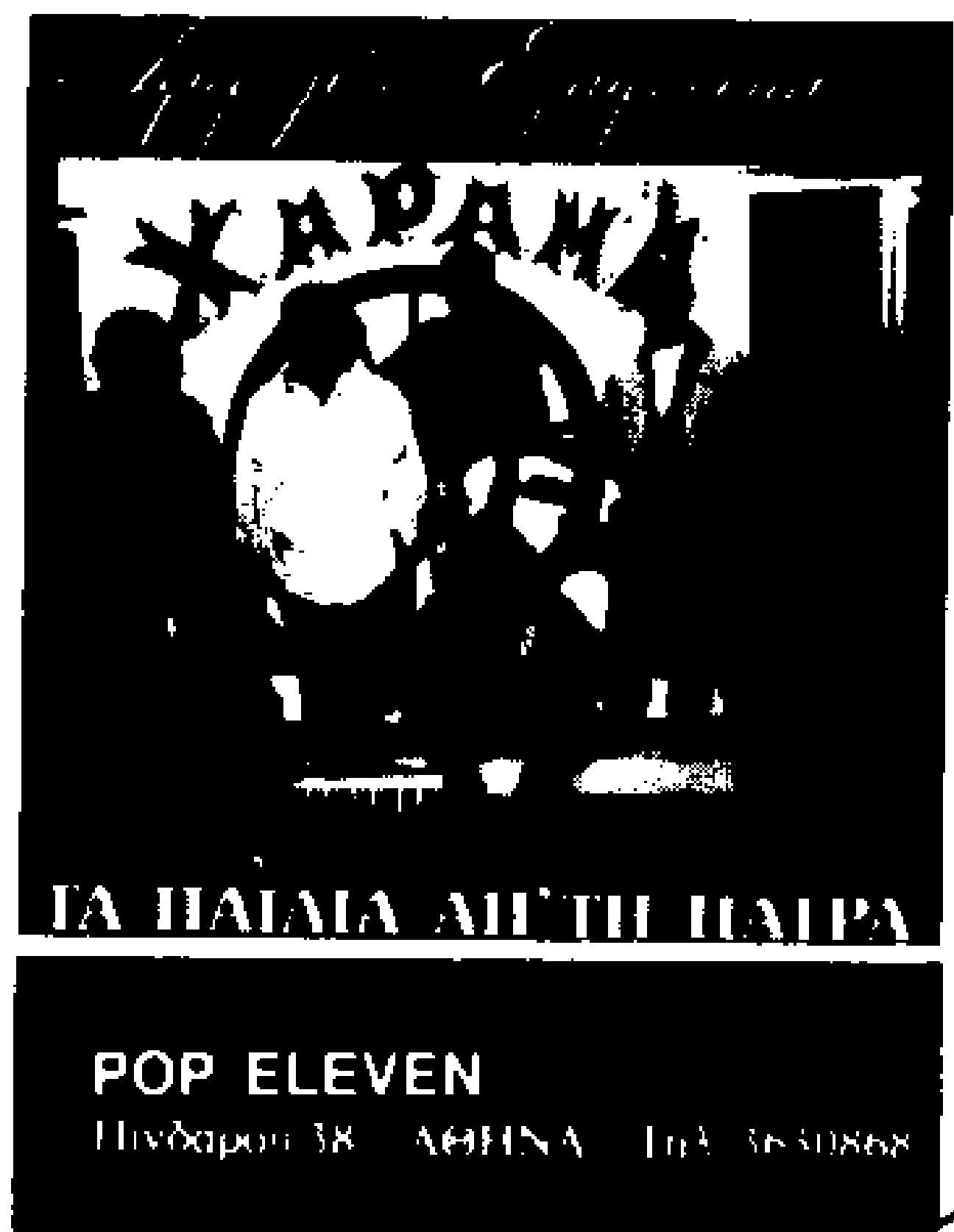
Χανομαι γιατί ρεμβάζω

Waxia Loxia

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΣΕΤΕΣ

7 Αρτί
ΦΑΝΕΡΑ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΣ ΠΑΡΑΓΕΤΕ

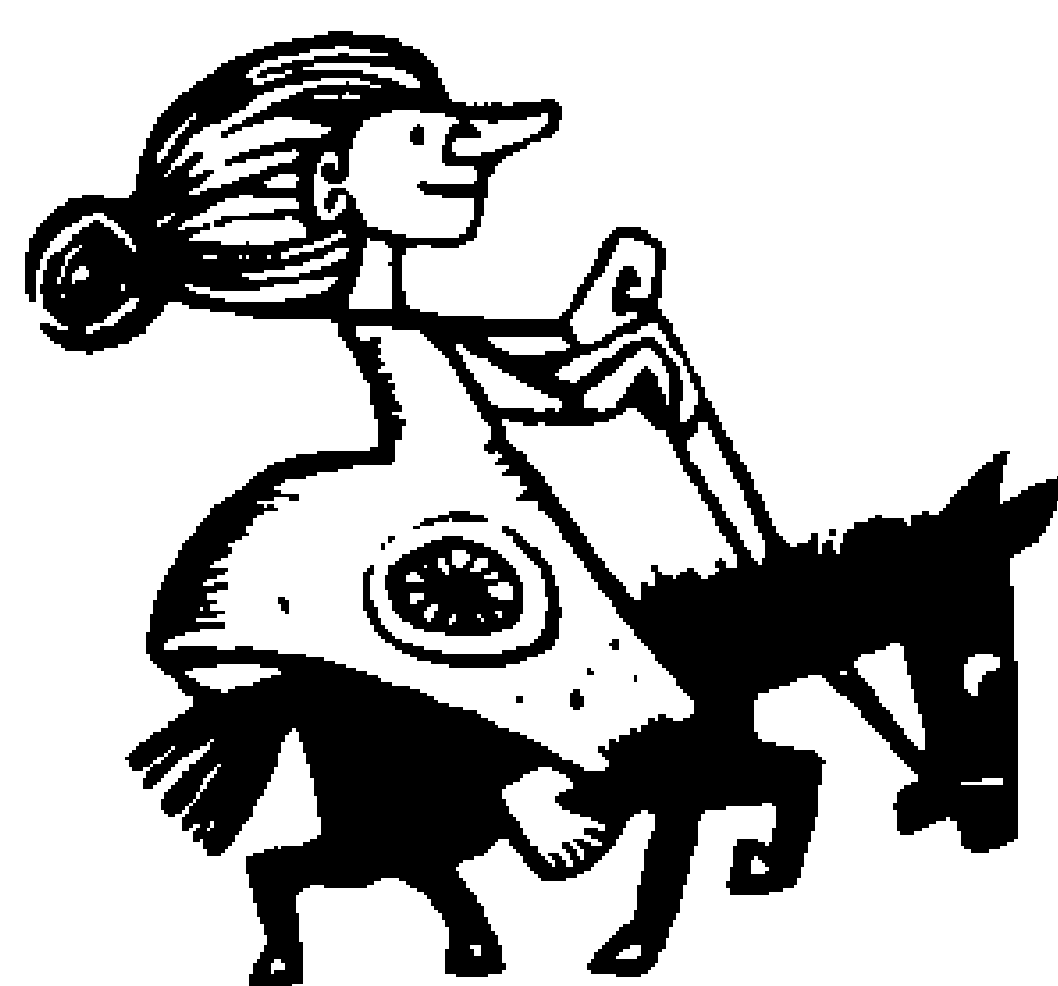
Μεσογείων 257

K.K.K.

K.K.K.

έντρο
ουκοσύνης και
αυτοανάληψης

ΤΙΜΗ ΠΟΤΟΥ
350 ΔΡΧ.

Το σωστό μεγάλο συγκρότημα της πατρίδας μας οι **ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ** στην προσπάθειά τους να βοηθήσουν το έθνος στις δύσκολες στιγμές που περνάει και την κυβέρνηση στις δραματικές της προσπάθειες για αποκέντρωση και εξυγίανση της νυχτερινής διασκέδασης έφτιαξαν το **K.K.K.**, ένα μοντέρνο ευρωπαϊκού επιπέδου club, κοντά στο Πεντάγωνο και μακριά από τα Σόδομα και Γόμορα της συννοικίας των θεών.

Το **K.K.K.** θα λειτουργήσει αυστηρά πάνω στις αρχές της τουριστικής ανάπτυξης παρουσιάζοντας προγράμματα για την ελληνική λεβεντιά, την τοπική αυτοδιοίκηση και τα τρία κακά της μοίρας μας.

Η είσοδος θα επιτρέπεται μόνο σε τουρίστες και σε όσους από τους Έλληνες αισθάνονται σαν τουρίστες.

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ

Για όσους ξέρουν από τέχνη

Υ.Γ. Επειδή η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη απ' όσο φαίνεται καλό θα είναι να μαζευόμαστε όσο το δυνατόν περισσότεροι, για άμυνα.

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Δήμητρα Γαλάνη ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Α. ΚΑΠΟΙΟ ΤΡΑΙΝΟ (Δ. Μούτση-Ν. Γκάτσου) — ΠΕΡΙΜΠΑΝΟΥ (Μ. Χατζιδάκι-Ν. Γκάτσου) — ΜΑΡΙΝΑ (Μ. Θεοδωράκη-Ο. Ελύτη) — ΧΟΡΕΨΑΝ Τ' ΑΣΠΡΑ ΠΟΥΛΙΑ (Σ. Ξαρχάκου-Ι. Νταϊφά) — ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑ ΚΑΙΡΟ (Γ. Χατζηνάσιου-Χ. Στύπα)

Β. ΕΓΩ ΠΟΥ Σ' ΑΓΑΠΟΥΣΑ ΜΙΑ ΖΩΗ (J. Ghesnut-Λ. Νικολακοπούλου) — ΚΙ ΕΙΧΕΣ ΧΑΘΕΙ (Β. Παπαθανασίου-Λ. Νικολακοπούλου) — ΤΕ ΑΔΟΡ (Παραδοσιακό) — ΥΟ ΤΕΝΓΟ ΤΑΝΤΟΣ ΗΕΡΜΑΝΟΣ (Α. Yuranqui) — LA CHANSON DES VIEUX AMANTS (J. Brell) — ΣΕ ΨΑΧΝΩ (Μ. Λοίζου-Δ. Σιτζάνη)

Γ. DECADENZA (Λ. Κηλαηδόνη) — ΞΥΠΝΑ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ (Κ. Γιαννίδη) — THE MAN I LOVE (G. Gershwin - J. Gershwin) — ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝΑ ΕΚΕΙΝΗ Π' ΑΓΑΠΑΣ (Η. Θεοφανίδη) — ΠΛΑΚΑ ΠΛΑΚΑ (Δ. Σαββόπουλου) — ΑΧ ΟΥΡΑΝΕ (Μ. Χατζιδάκι-Γ. Γκάτσου)

Δ. ΚΑΡΔΙΑ ΑΠ' ΑΓΑΠΗ ΟΡΦΑΝΗ (Ν. Χατζηαποστόλου) — ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΕΣ ΔΕΙΛΙΝΑ (Β. Τσιτσάνη) — ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ ΛΥΠΗΜΕΝΗ (Β. Τσιτσάνη) — ΤΑ ΛΙΜΑΝΙΑ (Β. Τσιτσάνη) — ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΙ (Αττίκ) — ΤΟ ΒΡΑΔΥ (Λ. Πλάτωνος-Κ. Καρυωτάκη).

Παραγωγή: Γιώργος Μακράκης
Ηχογράφηση: Πάνος Δράκος STUDIO PDR
MINOS MSM. 501-502

Είναι μερικές γυναικείες φωνές που μεταπολεμικά σημάδεψαν το Ελληνικό τραγούδι έτσι που χωρίς αυτές κάτι θα έλειπε από τον ήχο αυτής της χώρας.

Ας θυμηθούμε ενδεικτικά ΒΕΜΠΟ — ΛΩ — ΔΑΝΑΗ — ΜΠΕΛΛΟΥ — ΓΚΡΕΥ — ΠΑΝΟΥ — ΛΥΔΙΑ — ΒΙΤΑΛΗ — ΚΑΝΕΛΛΙΔΟΥ — ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ — ΓΑΛΑΝΗ κ.α.

Η Γαλάνη είναι το νέο είδος τραγουδίστριας. Έχει άποψη. Είναι μια σύγχρονη γυναίκα ενημερωμένη. Μιλάει ξένες γλώσσες, παίζει όργανα, μπορεί να εκφρασθεί, θάχει και VIDEO.

Άλλωστε ξεκίνησε εκεί στα τέλη της δεκαετίας του '60 τόσο φιλόδοξα. Νεότερη και με ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ.

Από κει και πέρα, χωμένη νεότερη επιμένω — στα γρανάζια του δισκογραφικού συστήματος αφέθηκε στις πολύπλοκες και χαώδεις ανάγκες της δισκογραφίας, η ίδια κοιτάζοντας το πλούσιο μεροκάματο, από ξενύχτι σε ξενύχτι ζαλισμένη από την επιτυχία και την ευκολία.

Κι εκεί τραγούδησε σημαντικά και ασήμαντα τραγούδια, τα δεύτερα περισσότερο.

Και τι δεν έχει τραγουδήσει. Τι σαβούρα, τι μελό. Και τι ερμηνείες έξοχες σε οτιδήποτε έχει πει. Με τι πάθος και τέχνη υποστήριξε ό,τι έχει τραγουδήσει. Αυτή είναι η ιστορία του Έλληνα τραγουδιστή.

Η Δήμητρα Γαλάνη είναι μια λαϊκή (popular) τραγουδίστρια που από την μεταπολίτευση και ύστερα πέρασε μια έντονη προσωπική κρίση.

Ωριμάζοντας, πολιτικοποιούμενη με την ευρύτερη έννοια, άρχισε να γίνεται πιο απαιτητική με τον εαυτό της, άρχισε να βαρύνεται το εύκολο βραδυνό μεροκάματο, σιγά-σιγά έπαψε τις βραδυνές τυποποιημένες και ξενέρωτη εμφανίσεις στην ΠΛΑΚΑ. Μια κρίση δημιουργική.

Ο διπλός δίσκος που προκύπτει, είναι το αποτέλεσμα αυτής της κρίσης. Είναι ακόμα, οι αγάπες, οι ελπίδες, οι φιλοδοξίες της Δήμητρας Γαλάνη, να, ότι ζει σαν άνθρωπος πλάι μας. Βέβαια μια τέτοια συλλογή σπουδαίων και διαφορετικών τραγουδιών, είναι κι ένας πύρινος κύκλος, μια δυναμική έξοδος κινδύνου,

θα μπορούσε να είναι μια παγίδα.

ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ — ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ — ΚΗΛΑΗΔΟΝΗΣ — ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ — ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ — ΜΟΥΤΣΗΣ — ΞΑΡΧΑΚΟΣ — ΧΑΤΖΗΝΑΣΙΟΣ — ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ — ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ — ΑΤΤΙΚ — ΛΕΝΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ — ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ — ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ — ΛΟΪΖΟΣ.

Τόσα διαφορετικά πράγματα, στηριγμένα από το ερμηνευτικό πάθος και τις ιδέες της ΔΗΜΗΤΡΑΣ και του ΓΙΩΡΓΟΥ του ΜΑΚΡΑΚΗ του παραγωγού της, είναι γύρος θανάτου, οδηγεί στην φωτιά της βαρεμάρας. Στην μεγάλη αποτυχία.

Πιστεύω ότι η ΓΑΛΑΝΗ αυτή τη φορά το ρίσκαρε. Πιστεύοντας ότι μια μεγάλη αποτυχία είναι προτιμότερη από τη μικρή συμβατική εμπορική επιτυχία.

Και είναι μια θριαμβευτική καλλιτεχνική επιτυχία.

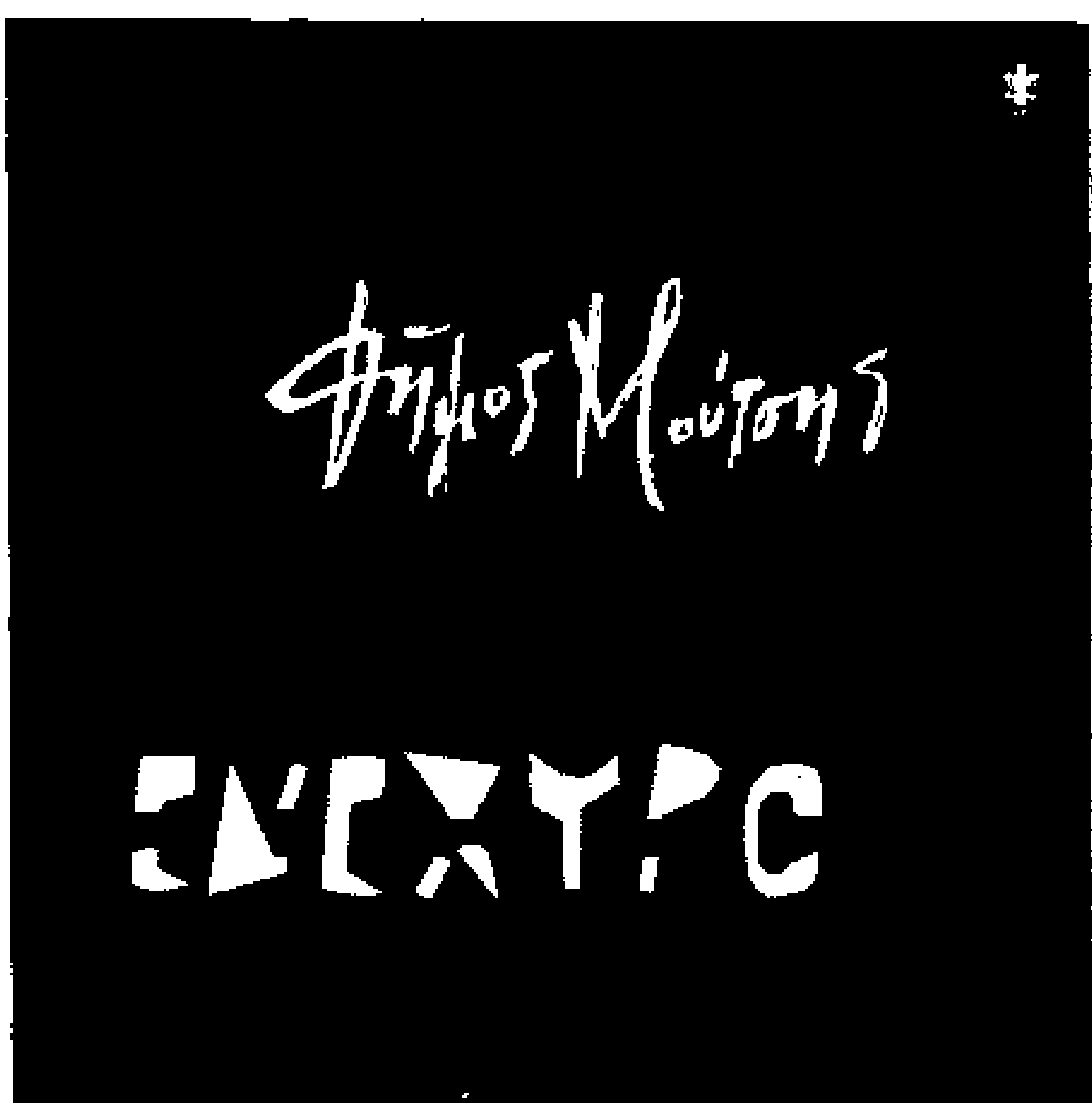
Κι απ' το βάθος της καρδιάς μου της λέω καλά ξηγήθηκε. Ο δίσκος είναι σημαντικός, τα ετερογενή πράγματα αποκτούν νόημα συνόλου ύπαρξης, ιδιαίτερα όπου υπάρχουν οι SPHINX και ο ΚΑΠΝΙΣΗΣ.

Η Γαλάνη μας δείχνει το εύρος του τραγουδιού μας, ΑΝΑΤΟΛΗ και ΔΥΣΗ.

Τώρα πια η ΓΑΛΑΝΗ είναι πρόσωπο. Υπάρχει δίπλα μας. Έχει ήθος, ξαναγεννήθηκε δημιουργικά.

Κι όλοι περιμένουμε μ' ενδιαφέρον τον καινούργιο της δίσκο.

Τάσος Φαληρέας

ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ

Δήμος Μούτσης - Ροζαλία ΕΝΕΧΥΡΟ Δήμου Μούτσης

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ — ΟΙ ΓΚΟΜΕ-
ΝΕΣ — Ο ΑΝΤΩΝΗΣ Β. —
ΑΠΟΛΟΓΙΑ — ΤΡΙΓΥΡΩ
Β. Ν. ΥΟΡΚΗ — ΚΥΡΙΕ ΤΖΑ-
ΦΟΛΙΑ — ΕΧΩ ΕΝΑ ΘΕΟ —
ΓΟΥΟΚΜΑΝ

Παραγωγή: Δήμος Μούτσης
Ενορχήστρωση: Δήμος Μούτσης
Ηχογράφηση: Γιάννης Παπαϊωάννου
Στούντιο PDR
ΛΥΡΑ 3763

Ο Δήμος ο Μούτσης είναι από τους συνθέτες που —αν και δεν προηγήθηκε— εντούτοις πρωτοστάτησε στην τάση του «ποιοτικού ελαφρο-λαϊκού», και έδωσε μερικά απ' τα ωραιότερα τραγούδια του είδους, με τη συνεργασία γνωστών στιχουργών και νέων —τότε— αλλά αξιολογών ερμηνευτών.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν μέχρι σήμερα, ανεξάρτητα απ' το πόσο μας αρέσουν ή όχι οι δουλειές του, δεν έμεινε —προσωπικά— στάσιμος. Θεω γιατί το ένστιχτο και η λογική του τον προειδοποίησαν για τα στενά όρια του ελαφρολαϊκού, θεω γιατί εξ αρχής οι φιλοδοξίες του ήταν πιο πολύπλοκες, δεν ακολούθησε το δρόμο π.χ. του Γιάννη Σπανού, που κι εκείνος (σε μεγαλύτερο ίσως βαθμό) στήριξε (και επιμένει) το τραγουδιστικό αυτό ύφος, του νεόπλουτου και αδιαμόρφωτου μικροαστικού στρώματος της ευρωπαϊκίζουσας ελληνικής κοινωνίας.

Πριν λίγα χρόνια, επεξεργαζόταν μια «σοβαρή» δουλειά που την είχε σχεδόν έτοιμη, υπό τύπον «λειτουργίας», με δικούς του πια στίχους, έχοντας ρίξει μαύρη πέτρα πίσω του.

Σήμερα, βρίσκεται —και πάλι— εντελώς αλλού. Bob Dylan («κάτι συμβαίνει εδώ κ. Ζαφόλια» κατά το «κάτι συμβαίνει εδώ κ. Τζόουνς»), ήχος Σαν Φραντζίσκο της δεκαετίας του '60, ηλεκτρικό συγκρότημα που ροκίζει, ο ίδιος με κιθάρα (και φουσαρμόνικα) τραγουδιστής, σε απόσταση ακόμα κι απ' το πρόσφατο *Φράγμα*, που τώρα φαίνεται καθαρά πόσο «ενδιάμεσο» ήταν.

Με αποστροφή θα έλεγα αντιμετώπιζει ο νέος Μούτσης το έργο του παλιού. Σε βαθμό που ζορίστηκε να συμπεριλάβει τις παλιές του επιτυχίες στην συναυλία του στο Λυκαβηττό, τον περασμένο Αύγουστο.

Μέσα από τα καινούργια τραγούδια του —τώρα πια— τραγουδοποιού Μούτση, αφού γράφει ο ίδιος και τους στίχους, εκδηλώνεται η απελευθέρωση (μόνιμη ή προσωρινή;) του καλλιτέχνη από τον βιομηχανικό τρόπο λειτουργίας (Α συνθέτης + Β στιχουργός + Γ τραγουδιστής + Εταιρία + σουξέ κ.λ.π.) και η προσπάθεια του για πιο ολοκληρωμένη αυτοέκφραση. Και σ' αυτή την —τολμηρή— διαδικασία για ένα δημιουργό «παλαιού τύπου», οσφρίζεται κανείς την επιρροή του Dylan, του Σαββόπουλου, ακόμα και του Κηλαηδόνη, με τον οποίο ο Μούτσης δούλεψε στο ίδιο μαγαζί 2 χρόνια πριν.

Όμως σ' αυτή την αξιοπρόσεχτη εξελικτική διαδικασία, που δεν έχει ολοκληρωθεί, ο δημιουργός εκφράζεται ακόμα λίγο αδέξια και δεν έχει κατακτήσει το καινούργιο του στυλ.

Σαν ερμηνευτής είναι ήδη επαρκής: σαν στιχουργός πλατιάζει και ο τρόπος διατύπωσης του κοινωνικού του σχολιασμού είναι λίγο ξεπερασμένος: σαν συνθέτης προσπαθεί να δαμάσει τ' ακούσματα του για να προτείνει πιο πρωτότυπες μελωδίες: σαν ενορχηστρωτής τα καταφέρνει πολύ καλύτερα από κάθε «έντεχνο», που βολοδέρνει χρόνια να κάνει «ροκ μπαλλάντα» ελληνιστί.

Σαν σύνολο ο δίσκος δεν σε κάνει να χοροπηδάς απ' τον ενθουσιασμό σου (ιδιαίτερα αν τον ακούς συγκρίνοντας τον με το *Φράγμα* ή την *Ελευσίνα*), αλλά σε προσκαλεί να τον ξαναβάλεις στο πικάπ σου, ανακαλύπτοντας στίχο με στίχο, τραγούδι με τραγούδι το προσωπικό μήνυμα του δημιουργού, που, ανεξάρτητα απ' το αν σε συγκινεί και σένα, είναι εκεί, υπάρχει.

Από τους «έντεχνους» δίσκους που κυκλοφόρησαν τελευταία, το *Ενέχυρο* έχει ίσως το μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Στέλιος Ελληνιάδης

Διονύσης Σαββόπουλος 20 ΧΡΟΝΙΑ ΔΡΟΜΟΣ Διονύση Σαββόπουλου

Α. ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ — ΤΙ ΕΠΑΙ-
ΞΑ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ — ΤΟ ΧΕΙ-
ΜΩΝΑ ΕΤΟΥΤΟ — ΜΗ ΜΙΛΑΣ
ΑΛΛΟ ΓΙ' ΑΓΑΠΗ — ΕΙΔΑ
ΤΗΝ ANNA ΚΑΠΟΤΕ — ΤΣΑ-
ΜΙΚΟ — ΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΡΑΓΚΙ-
ΟΖΗ

Β. ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ —
ΠΑΡΑΓΚΑ — ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝ-
ΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΦΕΕ — ΜΠΑΛ-
ΛΟΣ — Η ΣΥΝΝΕΦΟΥΛΑ —
ΗΛΙΕ ΑΡΧΗΓΕ — ΑΣ ΚΡΑΤΗ-
ΣΟΥΝ ΟΙ ΧΟΡΟΙ — ΛΑΛΑΛΑ.

Ενορχήστρωση-διευθ. ορχ.: Διον. Σαββό-
πουλος

Ηχογράφηση: Γ. Σμυρναίος POLYSO-
UND - BON STUDIO
ΛΥΡΑ 3764

Είναι περίεργος ο χρόνος που πέρασε.

Μες τον χρόνο αυτόν φάνηκε καθαρά, η ασημαντότητα της ηγετικής κλίμακας του ΠΑΣΟΚ, να επηρεάσει, να βελτιώσει, ή να βοηθήσει τη ζωή μας. Ομάδες ανικάνων και αποτυχημένων πρασινίζουν και βολεύονται σε βάρος του άγρια φορολογούμενου Ελληνικού λαού. Στην τηλεόραση όπως πάντα ένα κάρο μαλάκες λένε ψέμματα και ανοησίες, στα πολιτιστικά ένα μπουρδέλο τρακαδέρων, στο Υπουργείο Πολιτισμού διάφοροι απολίτιστοι αυτοσχεδιάζουν με εκατομμύρια, στο Υπουργείο Νέας Γενιάς, αντιστασιακοί μεσόκοποι αντικατέστησαν την χούντα του Παπαδόπουλου και τη χούντα της Δεξιάς,

με την χούντα της αναξιοκρατίας, την νεολαία την βολεύουν με το ροκ του ΓΚΟΥΤΗ, που είναι τόσο ΡΟΚ όσο εγώ είμαι ο ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ, τέλος πάντων όλοι τα ξέρουνε αυτά. Απλώς δεν τολμούν να τα πουν μη και φέρουμε κυβέρνηση το θλιβερό ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ.

Είναι ιστορικά εξακριβωμένο ότι οι εποχές κοινωνικής κρίσης είναι εκείνες που ανθούν το λαϊκό μας τραγούδι.

Το λαϊκό μας τραγούδι φέτος χαρακτηρίστηκε από την μεγάλη πρωτοβουλία του Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ.

Άνθρωπος εσωστρεφής, μαζεμένος και προσεκτικός αισθάνθηκε φέτος την ανάγκη, μέσω της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, δημοκρατικά δηλαδή, και βγήκε στον κόσμο.

Συναυλίες στο ΠΑΛΑΙ ΝΤΕ ΣΠΟΡ, συναυλίες στην επαρχία, ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΣΤΑΔΙΟ. Κι ο κόσμος έτρεξε και γέμισε τα ΣΤΑΔΙΑ τραγούδησε μαζί του, παληά και καινούργια τραγουδάκια. Αδιάσειστο ντοκουμέντο της συμμετοχής και της αγάπης, της χαράς της έξαρσης του κόσμου, ο δίσκος που κυκλοφόρησε με τίτλο 20 χρόνια δρόμος. Οι καιροί που ζούμε είναι περίεργοι.

Άνθρωποι που δεν συμμετέχουν σ' αυτό το γλέντι, σ' αυτή την ουσιαστική αντίσταση στην ΠΑΣΟΚΙΚΗ θλίψη, μαραζωμένοι κονδυλοφόροι, ξεπερασμένα κολόπαιδα, πλημμύρισαν τις φυλλάδες αυτού του τύπου, με κακίες και μικρότητες και συκοφαντίες.

Ανίκανοι να συμμετάσχουν σ' ό,τι γιορτινό, παράλογο χαρούμενο όπως πάντα, έχοντας φτιάξει το προσωπικό τους αδιέξοδο σε αξίωμα ζωής, προσπάθησαν να σπλώσουν την ομορφιά αυτής της στιγμής του έρωτα του Διονύση Σαββόπουλου και του Ελληνικού λαού. Το δηλώνω επώνυμα, εις βάρος του ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ και του καινούργιου του δίσκου υπήρξε συκοφαντική συνωμοσία, στην οποία συμμετείχαν πολλοί, άλλοι ξέροντάς το, κι άλλοι από μικρότητα. Και δηλώνω επώνυμα, ότι και εγώ και η ιστορία τους γράφουμε στα παλιά μας τα παπούτσια.

Η φετινή δουλειά του Διονύση, τα Τραπεζάκια έξω είναι έργο λαϊκό. Αγαπιέται και τραγουδιέται από το λαό παντού.

Λοιπόν, ω μαραζωμένοι συγκρο-

τηματίες, περαστικά σας. Ο τραγουδιστικός και πολιτιστικός λόγος του Σαββόπουλου, μες από τον δίσκο αυτό, αναδύεται πολιτικός και ερωτικός όσο ποτέ άλλοτε. Ο ΣΑΛΕΑΣ είναι καλύτερος ή πιο έξω από τα Τραπεζάκια έξω, άντε και του χρόνου καλύτερα.

Τάσος Φαληρέας

**THE SUN RA ARKESTRA
meets SALAH RAGAB in Egypt
plus the CAIRO JAZZ BAND**

**THE SUN RA ARKESTRA MEETS
SALAH RAGAB IN EGYPT
Salah Ragab.**

A. EGYPT STRUT - DAWN
B. RAMADAN - ORIENTAL MOOD
- A FAREWELL THEME

Παραγωγή: Κώστας Γιαννουλόπουλος
Ηχογράφηση: El Nahar Studio, Cairo.
PRAXIS CM 106

Ασυνήθιστη σύμπτωση ή άλλο ένα μεσογειακό χριστουγεννιάτικο θαύμα ήταν η σχεδόν παράλληλη έκδοση των δίσκων του αιγυπτιώτη Νίκου Ξυδάκη και του αιγυπτίου Salah Ragab?

Αυτοί —για μένα— είναι οι πιο ενδιαφέροντες νέοι δίσκοι που άκουσα τη χρονιά που πέρασε και από τους σπουδαιότερους των τελευταίων χρόνων.

Σ' αυτό το σημείωμα βασικά θέλω να γράψω για τον δίσκο του Salah Ragab και του Sun Ra, αλλά νομίζω ότι δε θ' αποφύγω την αναζήτηση κοινών χαρακτηριστικών ανάμεσα στους δύο δίσκους, που δεν περιορίζονται μόνο στο γεγονός της ταυτόχρονης έκδοσης.

Ο Salah Ragab ζει και δουλεύει στο Κάιρο. Έχει μια ορχήστρα από αιγύπτιους μουσικούς και παίζει

jazz. Έχει επίσης στούντιο, στο οποίο ηχογραφεί τα κομμάτια του. Με λίγα λόγια είναι ο ίδιος συνθέτης, εκτελεστής, ενορχηστρωτής και παραγωγός της δουλειάς του. Το ίδιο και ο Ξυδάκης, που επιπλέον εμφανίζεται τώρα και σαν στιχουργός. Βέβαια, ο Νίκος ηχογραφεί για τη ΛΥΡΑ, ενώ ο Salah διαθέτει τη δουλειά του μέσω της Praxis του Κώστα Γιαννουλόπουλου, αυτό όμως δεν έχει επιρροή στη δουλειά του εφ' όσον η ΛΥΡΑ δεν αναμιγνύεται καθόλου. Έτσι κι αλλιώς και οι δύο πολύ λίγο νοιάζονται για την εμπορικότητα της δουλειάς τους.

Και οι δυο έχουν τις ρίζες τους στην Ανατολή, και στο έργο τους οι διαχωρισμοί μεταξύ λαϊκού και έντεχνου, παραδοσιακού και σύγχρονου είναι δυσδιάκριτοι.

Στο Salah Ragab η Αφρική ξανασυναντάει την Αίγυπτο μέσω Β. Αμερικής και στον Ξυδάκη επιβεβαιώνεται η βαθιά σχέση Ελλάδας-Ανατολής.

Να, ένας διεθνισμός πολυπρόσωπος που χρησιμοποιεί με φαντασία το «ξένο» (με το οποίο έχει μακρόχρονους δεσμούς) χωρίς να υποτάσσεται σ' αυτό.

Ο Sun Ra, φορέας ενός «αμερικανικού» τρόπου έκφρασης, «παντρεύεται» με τον Salah Ragab. Οι αμερικάνοι μουσικοί με τους αιγύπτιους. Να ένα αληθινό μήνυμα προσέγγισης των ανθρώπων και των πολιτισμών τους.

Ακούγοντας το δίσκο του Ragab νομίζεις ότι είναι «ζωντανά» (live) ηχογραφημένος. Δεν έχει τη στιλπνότητα των αμερικανικών εγγραφών, που σ' αυτή την περίπτωση δεν θα πρόσθετε τίποτα και μπορεί και να χάλασε την ατμόσφαιρα. Το ίδιο αισθάνεσαι και με το «Πρώτο βράδυ στην Αθήνα» που σ' αφήνει να «μπεις μέσα».

Τελικά, ο Salah Ragab είναι από τις λίγες περιπτώσεις εξω-αμερικανικών καλλιτεχνών, που βρήκαν το δρόμο για να εκφραστούν μέσα από τη jazz πατώντας πάνω και διευρύνοντας τα δικά τους εθνικά στοιχεία. Ένας δημιουργός που από καιρό έχει ξεφύγει από το στάδιο της μίμησης κι έχει περάσει στο στάδιο της πρωτότυπης δημιουργίας.

Στέλιος Ελληνιάδης

ΦΘΙΝΩΠΩΡΙΝΑ ΜΠΛΟΥΖ

Είναι η εποχή των βροχών κι η φθινοπωρινή σοδειά των δίσκων δεν βοηθάει καθόλου. Ενώ οι θύελλες σαρώνουν την Ελλάδα νιώθω πολύ παράξενα με τους νεκροζώντανους της περασμένης εικοσαετίας που ξαναγυρίζουν. Υπάρχει μια εναλλακτική λύση σ' αυτά τα άκακα φαντάσματα; Κάτι που να μη θυμίζει ούτε Βιενέζικο καμπαρέ της παρακμής που κρεμιέται απ' τα καλώδια, ούτε παράφωνα χορωδία από συνθετικά πρόβατα που χορεύει χορτασμένη από ηλεκτρονικά; Κάτι που αν δεν μπορεί να σε συγκινήσει, να σε κάνει —τουλάχιστον— να ξεχάσεις ότι πρέπει να βγάλεις βρόγγια για να βουτήξεις στα ποτάμια που κυλούν στους δρόμους;

Οι καλύτεροι δίσκοι που άκουσα αυτές τις βρεγμένες βδομάδες δεν έχουν καμιά ελπίδα να κυκλοφορήσουν στην Ελλάδα. Ο τελευταίος Burning Spear, ο τελευταίος Ebenezer Obey κι ο τελευταίος Mink de Ville ατύχησαν φριχτά και με τις τιμές των δίσκων εισαγωγής δεν είναι πια αντικείμενα μαζικής κατανάλωσης αλλά ακριβά βίτσια για προνομιούχους. Λιτότης, λοιπόν, σε μια κουλτούρα που στηρίζεται στην υπερκατανάλωση και από πολύ νωρίς, έφτασε να συναγωνίζεται και να ξεπερνάει σε κάθε είδους σπατάλη, ακόμη και το τέρας-σινεμά.

● Ασπρόμαυρες ατμόσφαιρες του σινεμά στοίχειωσαν τον άλλο κόσμο της μουσικής του Tom Waits πολύ πριν ο εκκεντρικός τροβαδούρος της απομόνωσης παίξει στην ταινία του Σταλόουν ή γράψει το σάουντρακ για το μιούζικαλ του Κοπόλα. Μετά από τρία χρόνια κενό και μια ξαφνική αλλαγή εταιρίας ο τελευταίος του δίσκος είναι το *Swordfishtrombones* μια τόσο εκλεκτική κι αποσπασματική μουσική τοιχογραφία που μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο σαν το πιο απεγνωσμένο σάουντρακ για μια ανύπαρκτη ταινία. Σκοτεινά σενάρια όπου η Αμερική σκύβει να κοιταχτεί στη γλυστερή επιφάνεια της μπάρας και βουλιάζει στους εφιάλτες μικρογκάγκστερ στυλ Κάγκνεϋ, τα τραγούδια του Tom Waits διεκδικούν, για άλλη μια φορά, απόρθητες «ιδιωτικότητες» χαρακτήρων που περνούν εύκολα τα σύνορα της βίας και της τρέλας. Ενορχηστρωμένα πιο λιτά από ποτέ, με

άπω ανατολίτικη σχεδόν οικονομία και λεπτότητα και τραγουδισμένα απ' αυτή τη φωνή, που δε μιμείται πια τους μπλουζίστες ως τα όρια της καρικατούρας αλλά έχει γίνει έτσι, τα καινούρια τραγούδια του Waits ακούγονται πιο ανησυχητικά από ποτέ. Γυμνά και μπρούτα ροκ-εντ-ρολ (*16 Shells from a 30.6. Down, Down, Down*), ανατριχιαστικές μπαλλάντες (*Town with no Cheer, Soldier's Things*) μπλουζ του Δέλτα (*Gin Soaked Boy*) κι όλες οι ενδιαμέσες αποχρώσεις παίρνουν την ευαισθησία του τζαζίστα των μπαρ στους δρόμους της πολυφυλετικής Αμερικής με τη μπάντα του στρατού της Σωτηρίας στη γωνιά. Το *Swordfishtrombones* (ένα μουσικό όργανο που βρωμάει ή ένα ψάρι που κάνει πολύ θόρυβο;) είναι ο πιο θαρραλέος και αντιεμπορικός δίσκος από παλιό μας γνώριμο που άκουσα τον τελευταίο καιρό.

● Κι —αυτό εννοείται— ο λιγότερο χαρούμενος. Υπάρχουν πολλών ειδών σάουντρακ και πάντα εξαρτιώνται από την ταινία: τα σάουντρακ για δράματα είναι θλιμμένα, για κωμωδίες είναι χαρούμενα κι αν ζητάτε τη μουσική υπόκρουση για μια ήσυχη βραδιά με παρέα ακούστε το 8 του J.J. Cale. Αυτός ο περιορισμένος τεχνίτης δε διεκδικεί, βέβαια, τις καλλιτεχνικές δάφνες του Tom Waits αλλά ξέρει να είναι καλόγουστος, να μην ξεπερνά τα όριά του και να μην ενδίδει στις πιέσεις της μόδας. Τρία «υπέρ» για τα δέκα χαμηλότονα τραγούδια του δίσκου του, που, όπως πάντα, είναι άνισος, γεμάτος από μνήμες μπλουζ κι εξαιρετικές κιθάρες (*Unemployment, Reality, Money Talks*), δεν φτύρει

με δεξιοτεχνικές επιδείξεις ούτε ροχαλίζει στ' αυτιά σας. Είναι ένας δίσκος που θάπαιζα σε καλεσμένους μου με πολύ διαφορετικά μουσικά γούστα και κανείς δε θα παραπονιόταν. Ο πρώτος που θα μου ζητούσε να βάλω στη θέση του τις τελευταίες ηχογραφήσεις του Slim Harpo θα ήταν ένας αδιόρθωτος πουρίστας.

● Κι ίσως όταν διαβάσετε αυτές τις γραμμές έχετε ακούσει κάτι από (ή όλο) το δίσκο του Paul McCartney *Pipes of Peace*. Ξέρω, όλοι βαριόμαστε τα ντουέτα του με τον Michael Jackson αλλά όλοι θα θέλαμε να τ' ακούγαμε σε ανύποπτες στιγμές: ανεβαίνοντας με το ασανσέρ στο ρετιρέ, ψωνίζοντας αυγά στο σουπερμάρκετ, μετά από ένα ερωτικό καυγά ή το πρωί στο ραδιόφωνο. Αλλά αυτό συμβαίνει έτσι κι αλλιώς κι ο κόσμος δε θα δείξει πολύ φτωχότερος χωρίς τη μελωδική ευφορία του McCartney. Ούτε κι οι εφηβικές μας μνήμες από τους Μπητλς.

● Όμως πριν από μερικές μέρες άκουσα στο ραδιόφωνο το *Get off of my Cloud* των Rolling Stones κι αμέ-

σως ένιωσα τα δεκαπέντε μου χρόνια να ξαναγυρίζουν από παντού μ' όλη τους την ορμή. Θα ήμουν πολύ ευχαριστημένος αν το καινούριο άλμπουμ των Stones *Undercover* μου έδινε το ένα τρίτο αυτής της χαράς. Μετά από πολλή φασαρία και διαφήμιση ο δίσκος ξεφούσκωσε στο πικ-απ μου σαν το άσχημο πολύχρωμο μπαλόνι που είναι και δεν μου άφησε καμιά επιθυμία να τον ξανακούσω ούτε καν μετά από 15 μέρες, πόσο μάλλον μετά από 15 χρόνια. Υπάρχουν που και που κάποια φωτεινά διαλείμματα: οι ρυθμοί του *Too Much blood* αλλά επειδή έτυχε να ξέρω από σινεμά όταν άκουσα πιο προσεκτικά το άνευρο και μπλαζέ «ραπ» του Τζάγκερ, όπου προτείνει σαν αντίδοτο της εικόνας, της ιδεολογίας και των αντανάκλαστικών της βίας την ρομαντική ονείρωξη κάθε ηλίθιου νοικοκυρά *Ιπτάμενος και Τζέντελμαν* κόντεψα να σπάσω το δίσκο με ηλεκτρικό τρυπάνι. Τα υπόλοιπα τραγούδια γεμάτα από ψευτοοργισμένα κλισέ, μοναχικούς έρωτες σε μοτέλ και σαδομαζοχιστικά υπονοούμενα μπορεί να είναι από συμπαθητικά ως απαίσια, αλλά το άλλοθι του δυναμικού, κραυγαλέου, ροκ εντ ρολ αντριλικιού των Stones με καταθλίβει αφόρητα γιατί δεν μπορεί να ξαναγιώσει κανέναν: ούτε το ηλικιωμένο ροκ-εντ-ρολ, ούτε τους συνομήλικους των Stones που κάποτε πρέπει να βρουν τον τρόπο να γεράσουν με χάρη. Σίγουρα ο δίσκος θα σκίσει σ' όλων των ειδών τις ντισκοτέκ και τα ραδιοφωνικά προγράμματα. Ποιος, όμως, ακόμη τα παίρνει αυτά στα σοβαρά;

● Κι ύστερα δίπλα στην κοσμική ανηθικότητα των Stones υπάρχει ακόμα —δόξω τω Θεώ— η συντηρητική ηθική του Dylan. Απ' τα πρώτα μέτρα του *Jokerman*, με τον τερατώδη σ' ενέργεια παλμό του Robbie (μπάσο) και του Sly (ντραμ) και του Dylan να ξαναπιάνει από κει πού'χε ξεχάσει το τρελό του παιγνίδι με τις μελωδικές γραμμές, η ευφο-

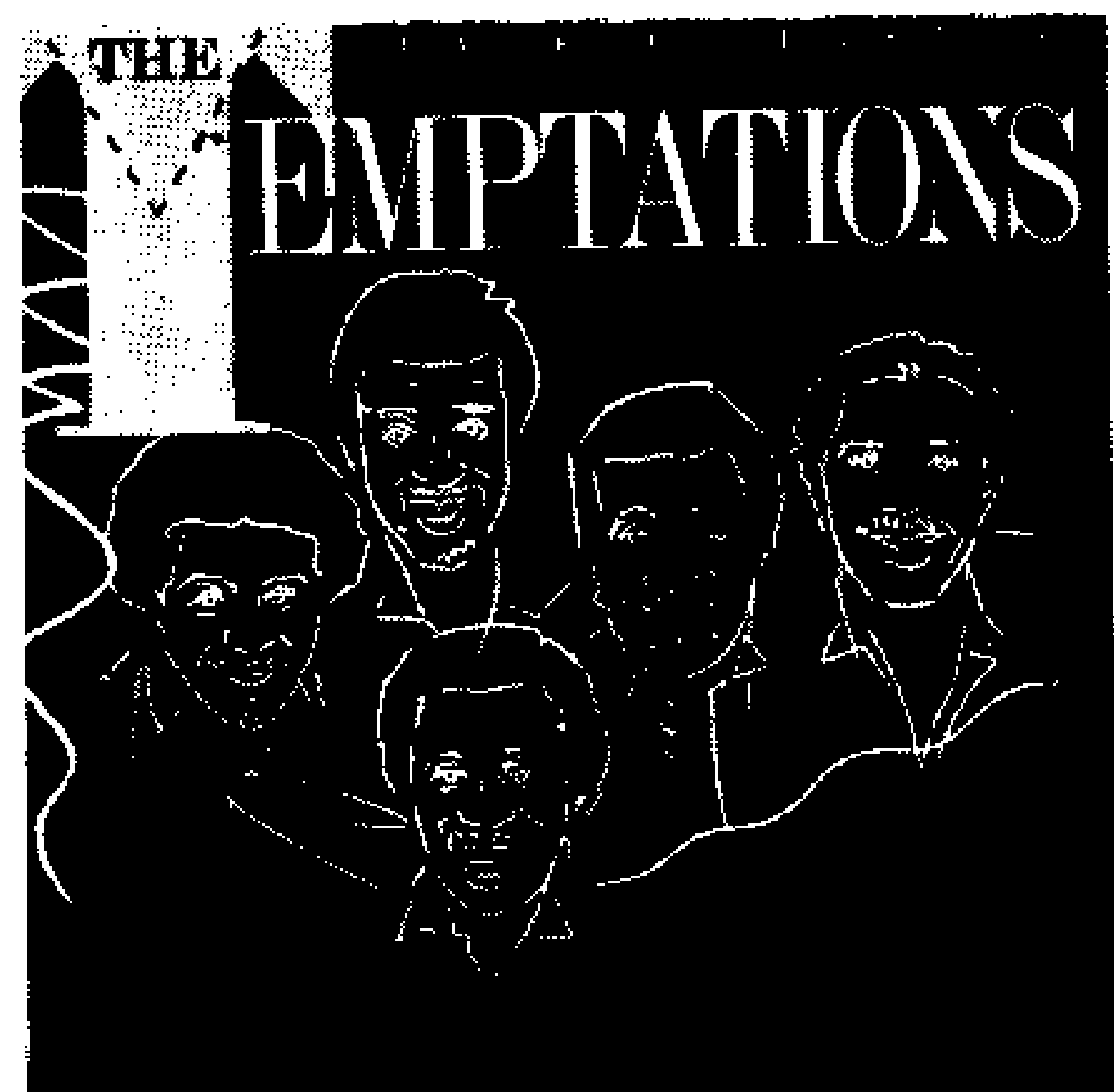
ρία του *Infidels* με συνεπήρε ως το τέλος του δίσκου. Και βέβαια ο χρόνος βαραίνει πάνω και σ' αυτό —το πιο ροκ-εντ-ρολ— άλμπουμ του Dylan εδώ και πολύ καιρό. Και βέβαια όποιος περιμένει να δει στον καθρέφτη αυτής της συνειδήσης την εικόνα του θ' απογοητευτεί. Και βέβαια υπάρχουν κλισέ σ' αυτή τη μεταθρησκευτική αφήγηση του Dylan όπως «*Η Δημοκρατία δεν κυβερνάει τον κόσμο, η Βία τον κυβερνάει...*», χαίρω πολύ!! Αλλά από τον καιρό που έγινε χριστιανός και προσπάθησε ν' απλοποιήσει τις λυρικές και μουσικές κατασκευές του, ο άνθρωπος που επινόησε τη ροκ κουλτούρα έφαγε κατάμουτρα το μπουμεράνγκ της ίδιας του της εφεύρεσης και σπρώχτηκε σε αδικαιολόγητα πρόωρη απομόνωση. Στον καινούριο του δίσκο υπάρχει η επιστροφή μιας παλιότερης του εικονογραφίας, η δαιμονική οραματική τρέλα χωρίς τις αμφοταμίνες, στο *Man of peace*, βγαλμένο κατ' ευθείαν από τις φάνκυ φλόγες του *Slow Train Coming* και παιγμένο από το ρυθμικό τμήμα που θάπρεπε να παίζει και στον παλιότερο δίσκο. Υπάρχει ακόμη η διπλή επικοινωνία ανάμεσα στον Dylan και τον Mark Knopfler τον κιθαρίστα των Dire Straits που ξέρει τι σημαίνει ακριβώς να δουλεύεις την ατμόσφαιρα ενός τραγουδιού του Dylan, είτε πρόκειται για την ζεστή οικειότητα στις ερωτικές μπαλάντες ή γι' αυτό το βασικό-ροκ-εντ-ρολ-που-συναντάει - τους-ρυθμούς-ρέγκε στα άλλα τραγούδια. Κι, ειρωνικά, ίσως χάρη στον Mick Taylor, τον άλλο κιθαρίστα, τραγούδια σαν το *Neighborhood Bully* δείχνουν τι θάπρεπε να κάνουν οι Stones αν ποτέ ήθελαν να κρατηθούν στο ύψος του *Sticky Fingers*.

Σίγουρα το *Infidels* δεν είναι ο καλύτερος δίσκος του Dylan και κανείς ποτέ ούτε κι ο ίδιος δε θα ξαναγγίξει την τέλεια στιγμή του ροκ που είναι το *Highway 61 Revisited*, αλλά αυτό το ξέρουμε εδώ και πολύ καιρό. Το *Infidels* —ευτυχώς— δεν τρέφεται από καμιά μελοδραματική επιθυμία μας να ξαναγυρίσουμε στον άνθρωπο που έγραψε ιστορία. Συνεχίζει μια μοναχική διαδρομή απ' το λευκό μπλουζ στο ρέγκε, μια αισθητική εμμονή να γίνεται μουσική και δείχνει ότι υπάρχει ζωή και μετά τα σαράντα - ιδιαίτερα όταν οι στραπατσαρισμένοι σαραντάρηδες δε χάνουν τον καιρό τους να μας πείσουν ότι υποφέρουν από αθεράπευτη ακμή.

ΦΘΙΝΩΠΩΡΙΝΑ ΜΠΛΟΥΖ

● Οι μεγάλες τομές στα γούστα του καινού κι οι τροχοί της βιομηχανίας που τα στηρίζουν μπορεί να βασανίζουν πολύ τα κριτήρια των παλιών μουσικών του ροκ. Όμως, οι παλιοί μουσικοί της σόουλ προχωρούν στο μέλλον, χωρίς πολλές απώλειες γιατί το φάνκ ή το ηλεκτρικό φάνκ είναι κόλπο των μαύρων άρα κομμάτι του ίδιου πάρτυ που άρχισε με το ρυθμ-εντ-μπλουζ. Κι έτσι μπορεί κανείς να δει τους Temptations (με τον παλαίμαχο παραγωγό τους Norman Whitfield) στο *Back to Basics* να συνεχίζουν να τραγουδούν τις καλογραμμένες αρμονίες τους πάνω σ' όλα τα τικ της ηλεκτρονικής μόδας. Κι επειδή τα τραγούδια είναι προσεκτικά γραμμένα κι η παραγωγή καλόγουστη, ο κλασικισμός των τραγουδιών δεν αποβλακώνεται από τα συνθεσάιζερ. Βέβαια η μαχητικότητα του γκέτο έχει αλλάξει πολύ από τις χειραφίδες με τη λευκή αστική Αμερική, αλλά ξύστε αυτή την ευχάριστη επιφάνεια της μουσικής και θα δείτε τη ζωντάνια, τις αισθήσεις, τον ιδρώτα πραγματικών ανθρώπων και μια ψυχή που δονείται ακόμη.

● Και αληθινό αισθησιασμό. Εκεί που οι απλοί Four Tops (*Battle Song* του Willie Hutch) για να χάνουν χοντρή πλάκα στους ράπερ του Μπρονξ, η μοντέρνα Nona Hendryx ενώνει γι' άλλη μια φορά τις δυνά-

μεις της με τους μάστορες του μελλοντικού ά-μορφου (τους Material) και κάνει τον πιο εκλεπτυσμένο χορευτικό δίσκο των τελευταίων μηνών Nona. Δεν έχει σημασία αν το επαναληπτικό αναβόσβημα της μουσικής είναι νιου-γουέηβ, φάνκ, τα φωνητικά είναι βγαλμένα από τις κλήσεις-αποκρίσεις της κλασικής σόουλ κι η Nona Hendryx είναι εξαιρετική τραγουδίστρια. Με μόνη τη σέξυ ευλυγισία της φωνής της ανοίγει άνετα το δρόμο της μέσα από οχτώ αρκετά μεγάλα τραγούδια με διαφορετικούς ρυθμούς (υπάρχει κι ένα μαλακό ρέγκε το *Steady Action*). Η Nona Hendryx τραγουδάει τη μοντέρνα σύγχυση των ρόλων (των φύλων) δέκα φορές καλύτερα από την Grace Jones (στο εξάισιο *Transformation*, στο *Dummy Up*) και κάνει ένα πολύ γοητευτικό δίσκο, χαλαρό,

νυχτερινό που —απ' ότι μαθαίνω— πάτωσε, όπως ήταν φυσικό, με τους καλούς μαύρους δίσκους στην Ελλάδα.

● Και κράτησα για το τέλος το *Future Shock* του Herbie Hancock, ξέροντας ότι οι πολεμικές ιαχές του *Rock it* έχουν προβληματίσει πολλά σώματα στην πίστα. Δυστυχώς οι ντισκ-τζόκεϋ μας μιξάρουν το κομμάτι με κάποια άκακη ανοησία κι έτσι το φοβερό «σόλο» του Grandmixer που παίζει με τα πικάπ κάπου στη μέση του τραγουδιού πάει περίπατο. Στο άλμπουμ υπάρχει μια ακόμη πιο μεγάλη έκδοση του κομματιού, που δεν είναι καλύτερη από το σαρανταπεντάρι. Πολλά, έχουν ειπωθεί γύρω από το αν έπρεπε ο Hancock, ένα κεφάλαιο της μαύρης τζαζ —ξεθυμασμένο όμως από καιρό— να παρασυρθεί από τις καχογουστιές του *Buffalo Gals* του Mr. Tegen και να κάνει ηλεκτρονικό φάνκ, μήπως έτσι η μαύρη μουσική αντιστρέφει την πορεία της κλπ. κλπ. Αλλά ο δίσκος καμωμένος από μια μαφία επαγγελματιών της χορευτικής μουσικής (από τους Material ως τον Sly Dunbar) είναι ένα παιχνίδι που μπορεί να σηκώσει πάνω του μερικά εκτομμύρια ευτυχισμένους χορευτές και απαντάει με ακατανόητους ηλεκτρονικούς ήχους στις βαρύγδουπες θεωρίες. Προσωπικά θα ήθελα τα οργανικά κομμά-

τια λιγότερο αμήχανα από τη μεριά του Hancock. Ο πιανίστας μοιάζει αναποφάσιτος για το πόση αναλογία τζαζ μπορεί να βάλει στη συνταγή που μαγειρεύει. Η συνταγή του, όμως, έχει στυλ, άποψη και πολλή ενέργεια και —τελικά— ακόμη πιο μεγάλη σχέση με το τώρα της μαύρης μουσικής απ' ότι ένα ακόμη ακαδημαϊκό άλμπουμ τζαζ. Για πιο δημιουργικές συναντήσεις της τζαζ με το φάνκ ακούστε τα μανιακά άλμπουμ του James Blood Ullmer ή —κάτι πιο προσιτό— τους δίσκους του Miles Davis.

HERBIE HANCOCK - FUTURE SHOCK

Αυτό είναι όλο; Μερικοί μισοπετυχημένοι δίσκοι; Ας περιμένουμε μ' ανοιχτά αυτιά ώσπου να τελειώσει η εποχή των βροχών. Μπορεί να ξεπεταχτεί κάτι συγκλονιστικό.

Νίκος Σαββάτης

στη
ΦΩΛΙΑ
ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΠΑΡΤΙΟΥΡΕΣ.
(ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ)

στον ημιόροφο

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 25-29 (ΣΤΟΑ) ☎ 3231703-3229560

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΩΝ
ΟΡΓΑΝΩΝ

«ΤΟ
ΤΡΟΜΠΟΝΙ»

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΠΟΥΛΗΣΕΙΣ
ΤΟ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΟΥ ΟΡΓΑΝΟ;
ΦΕΡΤΟ ΣΕ ΕΜΑΣ ΝΑ
ΤΟ ΠΟΥΛΗΣΟΥΜΕ ΣΤΗΝ
ΤΙΜΗ ΠΟΥ ΕΣΥ ΘΕΛΕΙΣ!

ΛΙΟΣΙΩΝ 34 (ΠΛ. ΒΑΘΗΣ)
ΤΗΛ. 88.11.667

ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ Columbia

15 ΜΕΓΑΛΟΙ
ΛΑΪΚΟΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ

ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΗΣ Columbia

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΣΕ 2 ΔΙΣΚΟΥΣ

Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Π. ΓΑΒΑΛΑΣ
Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μ. ΓΚΟΛΕΣ
ΚΑΙΤΗ ΓΚΡΕΪ
ΣΤ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
Σ. ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ
ΓΙΩΤΑ ΛΙΔΙΑ
Μ. ΜΕΝΙΔΙΑΤΗΣ
Β. ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ
Γ. ΜΠΙΘΙΚΩΤΣΗΣ
ΝΙΝΟΥ
ΠΟΛΥ ΠΑΝΟΥ
ΑΝ. ΡΕΠΑΝΗΣ
ΧΑΤΖΗΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ

28 ΜΕΓΑΛΕΣ
ΛΑΪΚΕΣ
ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

ΛΙΓΟ ΛΙΓΟ ΘΑ ΜΕ ΣΥΝΗΘΙΣΕΙΣ-ΦΥΓΕ ΚΡ' ΑΣΕ ΜΕ-Ο ΚΑΙΞΗΣ-Η ΑΠΡΟΣΩΠΗ
ΕΙΠΑ ΝΑ ΣΒΥΣΩ ΤΑ ΠΑΛΙΑ-ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΣ-ΠΕΡΑΣΕ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ-ΓΙΑΤΙ ΘΕΣ ΝΑ ΦΥΤΕΙΣ
ΟΤΑΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ Ο ΛΥΣΤΥΧΗΣ-ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ-ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΠΑΓΛΑΜΑΔΑΚΙΑ
ΑΡΓΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΡΓΑ-ΤΩΠΕΣ ΚΑΙ ΤΟΚΑΝΕΣ-ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ-ΣΗΚΩ ΧΟΡΕΨΕ ΚΟΥΚΛΙ ΜΟΥ
ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ-ΝΑ ΧΑΡΕΙΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ -ΓΙΑΤΙ ΓΛΥΚΙΑ ΜΟΥ ΚΛΑΙΣ-ΦΕΡΤΕ ΜΙΑ ΚΟΥΠΑ ΜΕ ΚΡΑΣΙ
ΠΕΤΡΑΔΑΚΙ-ΠΕΤΡΑΔΑΚΙ-ΝΥΧΤΩΣΕ ΧΩΡΙΣ ΦΕΓΓΑΡΙ-ΤΩΡΑ ΚΛΑΙΣ-ΜΕΣ' ΤΗΝ ΠΟΛΛΗ ΣΚΟΤΟΥΡΑ ΜΟΥ
ΟΣΟ ΑΞΙΖΕΙΣ ΕΣΥ-ΕΙΔΑ ΚΡ' ΕΠΑΘΑ ΚΥΡΑ ΜΟΥ-ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟΠΑΙΔΟ-ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΑΙΓ' Τ' ΑΛΓΕΡΙ - ΠΑΛΑΜΑΚΙΑ

ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕ 2 ΔΙΣΚΟΥΣ

σε δίσκους και κασέτες

Columbia

ΚΕΝΤΡΟ «ΣΑΜΠΑΝΗ»

Αγ. Λουκά 45 Πατήσια
Τηλ. 2283440 - 2024480 - 8671444

λαϊκή, ρεμπέτικη, δημοτική
ορχήστρα

Τραγουδούν:

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΜΟΣΧΟΝΑΣ
ΑΓΑΘΩΝ ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΡΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΦΙΛΙΩ ΚΑΖΑΡΑ
και το

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Καλλιτεχνική διεύθυνση:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

και κρασί χύμα...